

אגעד אנק

על פרשת השבוע

פרשת וירא תשע"ט

כל הזכויות שמורות למו"ל. אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת.

בס"ד, בכל ענייני הגיליון ניתן לפנות לדוא"ל: g.agedank@gmail.com

והצטרפו אליו לסעודה, כדי שלא ירגיש אי נעימות לאכול לבד, ועל שעיכב את החפץ חיים כל כך הרבה זמן מלאכול.

ואקחה פת לחם וסעדו לכם אחר תעברו (יח, ה)

אדם שעושה סעודה ומזמין את רעיו לשמוח אתו, מן הנימוס הוא שכשמיגיעים האורחים מזמינם לשבת ולאכול. אבל אם פונה אליהם בהגיעם ואומר להם "תשבו, תאכלו, ותלכו" הרי שהם יבינו שאינו רוצה שיתעכבו ונותן טעם לפגם בכל ההרגשה שלהם.

אם כן, שואל בספר "אוצר הרעיון והמחשבה", מדוע פונה אברהם אבינו - שאין לנו מכניס אורחים גדול ממנו - אל האורחים ואומר להם: "ואחר תעברו"?

ומתוך בדרך צחות כך:

ינה אברהם אבינו נעשה לו נס שהקב"ה הוציא חמה מנרתיקה, כדי שלא יהיו אורחים, והרי אין בעל הנס מכיר בניסו, ישב אברהם אבינו וחשב מה קורה כאן שכבר שלשה ימים ששום אורח לא רוצה להגיע? אולי יש איזה פגם בהכנסת אורחים שלי, שבגלל זה אנשים מרגישים כאן שלא בנח? חשב וחשב, והגיע למסקנה שאולי העובדה שכדרכו תמיד היה פונה אל האנשים בגמר הסעודה ומחייב אותם לברך ולהודות למי שהעולם שלו, לבורא עולם, אולי זה הסיבה שאנשים לא רוצים להגיע, כי הם לא תמיד רוצים להתעכב כדי לברך. לכן כשראה את המלאכים אמר להם: "וסעדו לכם ואחר תעברו" אין לכם מה לחשוש שתתעכבו בסיום האוכל אלא מיד תוכלו ללכת... (אוצר הרעיון והמחשבה)

ויאמר מהרי"ל שלש סאים קמח סלת לושי ועשי עגות (יח ו)

בגמרא בבא מציעא (פז, א) "כתיב קמח וכתוב סלת אמר רבי יצחק מכאן שהאשה צרה עיניה באורחים". ופירש רש"י שההוכחה היא ממה שאברהם אמר קמח ושרה אמרה סלת. כל המפרשים מתקשים, מהיכן הראי" שצרה עיניה באורחים, הרי סולת הוא יותר חשוב מקמח, ואם הביאה סולת לכאורה אין עיניה צרה באורחים?

תירץ בדרך צחות בספר "אוצר הרעיון והמחשבה" שהנה כשעושים סעודה, יש בזה שתי סוגים, יש "סעודה" ויש "שלחן מתוק", אם רוצים שהסועדים יאכלו סעודה שלימה עם מנה ראשונה ומנה מרכזית מגישים בתחילה לחם או לחמניות שיטלו ידיהם לסעודה. אבל אם זה רק "שלחן מתוק", נותנים על השולחן "מציות" או "לחמניות מזונות" וכו' ואז זה מנה אחת בלבד.

והנה מקמח עושים לחם, אבל מסולת עושים מיני מתיקה. וזה ההוכחה, שאברהם רצה שתביא קמח כי האורחים צריכים להתחיל עכשיו סעודה עם לשונות בקר וחרדל וכו', אבל שרה הביאה סולת, שבייבנו שזה רק "שולחן מתוק"... (אוצר הרעיון והמחשבה)

אמרו חז"ל (ב"מ פז ע"א) הוא אמר קמח והיא אמרה סולת מכאן שהאשה עיניה צרה באורחים. הקושיא מפורסמת שהרי אדרבה מן הפסוק הראיה להיפך שהיא אמרה סולת שהיא יותר ביוקר מקמח א"כ מכאן ראיה שאין האשה עיניה צרה באורחים.

פירש הבעש"ט הק', ע"פ משל, פעם אחת קרא האריה לגוריו ואמר להם דעו לכם בני אתם הגיבורים של העולם, ואין לכם ממה לפחד כלל. כל הבריות פוחדים מכם. יום אחד יצאו הגורים לטייל בעולם, הגיעו לארמון חרב והיו בו הרבה ציורים, באחד מהם שמשון הגיבור הורג אריה ומשסעו כססע הגדי, רצו האריות ברוב בהלה אל אביהם ואמרו לו: איך אמרת שאנחנו הגיבורים בעולם והרי ראינו בציור גדול איך שאדם משסע אריה. ענה להם אביהם, אדרבה מזה ראיה לדברי, אילו היה זה דבר טבעי שאדם ישסע ארי לא היו עושים מזה תמונות גדולות כ"כ לראוה, אבל משום היות הדבר פעם אחת ויחידה ואינו מוזדמן בכל יום עשו מזה תמונה גדולה לראוה. וזהו שאמרו חז"ל, התורה מפרסמת נדיבות לבה של שרה שהוא אמר קמח והיא אמרה סולת מכאן ראיה ששרה אמנה היתה יוצאת דופן ואשה אחרת עיניה צרה באורחים. (אהל אברהם)

מופלא הוא פירושם של "בעלי התוספות" על התורה לפסוק זה, וזה לשונם: "מהרי"ל שלש סאים - מכאן שהנשים עצלניות: "קמח סולת לושי ועשי עוגות" - מכאן ששרה עיניה צרה. מדקאמר לה אברהם שלש סאים קמח אמרה לו וכי

והוא ישב פתח האהל כחם היום (יח, א) כתב רש"י, "פתח האוהל - לראות אם יש עובר ושב". מזה הביטוי של "עובר ושב"?

אומר האדמו"ר הק' רבי אברהם יעקב מסאדיגורא: העניים מצאו את דרכם בעצמם לאוהלו של אברהם אבינו, אבל היו כאלה שרצו להיכנס אך התיבישו, לכן הם התקרבו לאהל והתרחקו ממנו, וחוזר חלילה, והיו "עובר ושב"... אברהם אבינו המתין לראות היש עובר ושב, וכאשר מצא עניים כאלו, היה רץ ומזמינם להיכנס.

בספר "אדיר במלכות" מסופר על טביעת העין שהיתה לרבי הקדוש רבי יצחק מבוהוש זצ"ל והבנתו בנפש האדם:

יתנו היה פתוח לרווחה לכל רעב ונצרך. פעם אחת הגיע יהודי שנראה כגביר ובפיו היתה בקשה שונה מבקשות הצדקה והעזרה השגרתיות - הוא אמר כי הוא גביר גדול המקבל הרבה מאוד דברי דואר, אך ילדי השכנים מחטטים בתיבות הדואר והוא חושש שמא דברי דואר נעלמים לו, ולכן הוא מבקש להפנות את המכתבים למעונו של הרבי.

הסכים הרבי בחפץ לב לטעם לו בכך, וכך בכל יום היה מופיע בשעת הצהריים לשאול אם הגיעו דברי דואר עבורו.

משחלפו הימים ואפילו דבר דואר אחד לא הגיע עבורו, פנתה הרבנית אל הרבי וסיפרה על הגביר המגיע לשווא יום אחר יום לביתם.

"כך?" שאל הרבי, "כנראה שהוא רעב ורוצה לאכול אלא שמתבייש הוא."

"אם הוא מתבייש", סברה הרבנית, "ודאי יתבייש גם כשאציע לו אוכל..."

חיך הרבי ואמר: "כשיבוא מחר אמרי לו כי הדור עדיין לא הגיע, תציעי לו להמתין מעט, וביתיים תגישי לו משהו לאכול..."

הרבנית עשתה כדברי הרב, ומאותו יום ואילך כאשר היה מגיע אותו אדם לבר פרטים אודות מה שנשלח לו בדואר, ענתה שעדיין לא הגיע, ובנותיים הושיבה אותו על יד השולחן והגישה לו ארוחה חמה. הלה היה אוכל לשובע נפשו, ולאחר מנוחה קלה, הלך לדרכו...

הנה כי כן, מצוות הכנסת אורחים צריכה להיעשות ברגישות רבה, תוך שימת לב לכל פרט שהוא ייטיב עם תחושותיו של האורח. (ומתוק האור)

יקח נא מעט מים (יח, ד)

כתב רש"י: ע"י שליח.

יש להבין, ג' פרים שחט אברהם אבינו בשביל שיהיה לכל אחד לשון של בקר, וכשמגיע אל המים אומר "יקח נא מעט מים"? למה לא לתת להם הרבה מים? מתוך רבי ישראל מסלנט זצ"ל עם יסוד מוסר, אי אפשר להיות צדיק על חשבון השני! אי אפשר להדר בהכנסת אורחים כשזה על חשבון השני, לכן כיון שאת המים הביא השליח, אמר אברהם אבינו יקח נא "מעט מים".

ראוי לצרף כאן סיפור (אותו סיפר הרב אליהו דיסקין) על החפץ חיים, המלמד הן על "גדולה הכנסת אורחים" והן על היסוד הנ"ל שלא להדר על חשבון השני:

בחור אחד עבר בדרכו בראדין, היה זה ביום שישי, שעות ספורות לפני כניסת השבת. באין לו מכיר בעיר זו, פנה אל ביתו של החפץ חיים, שקבלו בסבר פנים יפות. כשראה החפץ חיים שהבחור נראה עייף מאוד ותשוש מהדרך, הציע לו מטה לישון. הבחור שבאמת היה מאוד עייף נענה להזמנה ונשכב לישון. כשהתעורר הבחור, אמר לו החפץ חיים, שכבר סיימו להתפלל בבית הכנסת, והוא מחכה שהבחור יתפלל ולאחמ"כ יסעדו את סעודת השבת. לאחר הסעודה רצה הבחור ללכת לישון, וראה שהשינה ממנו והלאה ואינו מצליח להירדם. הלך להסתכל מהחלון וראה שכבר עלות השחר. נחרד הבחור להיווכח שהחפץ חיים חיכה לו כל כך הרבה זמן עד שיתעורר.

לאחר התפילה בבוקר, ניגש אל הרבנית, ושאל אותה מה היה אתמול בלילה, סיפרה לו הרבנית, שכשהגיע החפץ חיים מהתפילה, וראה שהבחור עדיין יושן, לא הרשה להעירו משנתו, ואמר לבני הבית, שהם יאכלו, ובנו יעשה להם קידוש, ואחרי הסעודה, ישערכו מחדש את השולחן כאלו שלא אכלו עדיין, והוא יחכה לאורח. כשסיימו את הסעודה וראו שהבחור עדיין לא התעורר ערכו באמת את השולחן מחדש, ואמר להם החפץ חיים שילכו לישון והוא יעיר אותם כשהבחור יתעורר. ואכן כשהבחור התעורר קמו כל בני הבית

אעשה לחם שחור כמו שעושים מקמח. א"ל סלת עשי כמו פת נקיה:"] לפי פירושם, נסתר הפירוש הנ"ל] (טעם הצבי)

בספר אהבת וסגולת ישראל הביא לפרש בדרך צחות, למה אשה עיניה צרה באורחים, עפ"י הגמ' אוקירו נשייכו שביל שתתעשרו. שהאשה אינה חפוצה שבעלה ירבה בגמ"ח שכן צדקה היא סגולה לעשירות, "עשר בשביל שתתעשר", וכך, כשירצה הבעל להתעשר יוכרח להשתמש עם הסגולה האחרת ולכבדה בשביל שיתעשר...

מאוצרות המגידים

ואמר בי נשבעתי נאם ה' כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בן את יחידיך (כב, טז)

יש המקשים, מה בעצם היתה הגדלות המיוחדת של אברהם אבינו במעשה העקידה? נכונותו לשחוט את בנו? וכי מה יכול היה לעשות, הרי הקב"ה צוה עליו "קח נא את בנך... והעלהו לעולה", האם יכול היה שלא לשחוט? סוד העניין טמון כאן בפסוק, וכך דרשו חז"ל במדרש (ויק"ר כט, ט)

"בי נשבעתי נאם ה'", מה צורך היה לשבועה? ר' ביב בר אבא בשם ר' יוחנן אמר: עמד אברהם בתפילה ותחנונים לפני הקב"ה ואמר לפניו: 'רבש"ע, גלוי וידוע לפניך, בשעה שאמרת לי 'קח נא את בנך את יחידיך' היה בליבי מה להשיבך, והיה בליבי מה לאמר: אתמול אמרת לי 'כי ביצחק יקרא לך זרע', ועכשיו אתה אומר לי 'העלהו שם לעולה'? אלא כשם שהיה לי מה להשיבך וכבשתי את יצרי ולא השבותיך כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו - כך כשיהיו בניו של יצחק באים לידי עבירות ומעשים רעים, תהא מזכיר להם עקידת יצחק אביהם, ועמוד מכסא דין לכסא רחמים".

אנחנו מוכנים לעשות הרבה דברים, אבל לפחות להגיב איזו תגובה. אני מוכן שחברי יעשה לי הכל, אבל לפחות שידע שהוא לא נהג עמי בצדק, מה, גם זה אסור לי!?

כשציוהו הקב"ה על העקידה, יכול היה אברהם לומר: "רבש"ע אני מוכן, אבל רק תסביר לי דבר-מה, רק שאלה אחת קטנה: הרי הבטחתי שממני ייבנה עם ישראל! אבל אברהם לא הגיב, לא שאל שאלות, וביקש שבשכר זה גם הקב"ה לא יגיב כשעם ישראל יעשו עבירות. לבקש מהקב"ה שימחל - זה הוא לא היה יכול. כיצד ניתן למחול על עבירות?! רק זאת הוא ביקש: אני סגרתי את פי - גם אתה, רבש"ע, אל תעשה כלום, כביכול.

וזה לא היה הנסיון הראשון שלו. בפרשה הקודמת הקב"ה מצווה עליו: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך". היה זה דבר קשה מאוד עבור אברהם אבינו. אברהם בנה את ביתו בחרן. הוא עמל קשות להחזיר את כל אנשי המקום בתשובה, עוד עבודה רבה היתה לפניו, והנה הקב"ה אומר לו "לך לך"! ומבטיח לו שיהיה לו שפע וכל טוב במקום החדש. ומה עושה אברהם? לא שואל שאלות, אלא מיד "וילך אברהם כאשר דבר אליו אלוקים", הוא משליך מאחוריו את הכל והולך!

ועדיין אין זה הכל. סוף סוף הוא מגיע לארץ כנען, והנה בפעם הראשונה בהסטוריה האנושית נהיה רעב בעולם. אין מה לאכול. הרי הוא יכול לבוא בתלונה ולומר: "רבש"ע אמרת לי לך אל הארץ אשר אראך, ויהיה לך ברכה והצלחה וכל טוב, ועתה, כשהגעתי לכאן - אין לי מה לאכול. זה דבר שלא היה לפני כן, פעם ראשונה שאין מה לאכול. ומה עם הבטחה שהבטחת לי רבש"ע? אבל הוא לא אמר מילה!

ועל זה אנו חיים עד היום, על השתיקה הרועשת של אבותינו הקדושים! (תפארת שמשון)

כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת אחיריו ושמו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט (יה, יט)

שויה של פרוסת לחם במדבר

אברהם היה מקבל עוברים ושבים משהיו אוכלין ושותין הוה א"ל ברך א"ל מה נימא אמר ברוך אל עליון שאכלנו משלו. אם קבל עליו וברך הוה אכיל ושותי ואזיל ואם לאו הוה א"ל הב מה דעלך והוה א"ל מה אית לך עלי א"ל חד קשיטה דחמר בעשרה פולרין וחדא ליטרא דקופר בעשרה פולרין וחד עיגול דפיתא בעשרה פולרין מאן ייב לך חמרא במדברא מאן ייב לך קופר במדברא מאן ייב לך פיתא במדברא מאן ייב לך עיגולא במדברא מן דהוה חמי ההיא עקתא דהוה עקי ליה הוה אמר ברוך אל עליון שאכלנו משלוי" (ילקוט שמעוני רמז פב)

המדרש מתאר את האופן שבו היה אברהם מחנך את באי ביתו לקיים את מצוות ד'. תחילה כיבד את אורחיו באוכל ובשתיה, וכאשר הודו לו הפנה אותם להודות למי שהאוכל שלו, ולימד אותם כיצד לעשות זאת. מי שסירב לברך - "נאלץ" לעשות זאת...

כיצד? אברהם אבינו היה אומר לו: "אם אינך רוצה לברך למי שהאוכל שלו, משום שאתה סבור שאכלת משלי, אם כן, עליך לשלם לי על סעודתך!", ואז הגיש לו אברהם חשבון מפורט על כל מה שאכל ושתה, כשהסכום לתשלום מגיע למספרים דמיוניים.

האורח היה מתפלץ למראה הסכום, ושואל: "כיצד הגעת לסכומים כאלו? פרוסת לחם בשווי חמש מאות שקלים? רבע עוף במחיר של אלפיים שקלים? מעולם לא שמעתי על מסעדה כזאת... בסך הכל מדובר במעט לחם ובשר וקצת מים!?"

אעשה לחם שחור כמו שעושים מקמח. א"ל סלת עשי כמו פת נקיה:"] לפי פירושם, נסתר הפירוש הנ"ל] (טעם הצבי)

בספר אהבת וסגולת ישראל הביא לפרש בדרך צחות, למה אשה עיניה צרה באורחים, עפ"י הגמ' אוקירו נשייכו שביל שתתעשרו. שהאשה אינה חפוצה שבעלה ירבה בגמ"ח שכן צדקה היא סגולה לעשירות, "עשר בשביל שתתעשר", וכך, כשירצה הבעל להתעשר יוכרח להשתמש עם הסגולה האחרת ולכבדה בשביל שיתעשר...

(אהבת וסגולת ישראל - שנת תרצ"ב)

ואדוני זקן. (יה, יב)

לא מצאנו שקראה אותו אדוני כ"א בפעם הזאת, והנה רמב"ן כ' אברהם לא הודיע לה מה שנאמר מאת השי"ת שתלד בן ואת בריתי אקים את יצחק וכל הפרשה, נמצא לא נודע לה שהוחלף שמה לשרה, ושמעה כל היום שהוא קורא אותה בשם חדש שרה והלא דבר הוא. ע"כ חשבה כי עד עכשיו קרא לה שרי ר"ל שר שלי כי הוא טפל לה ברוה"ק כפירש"י [כ"א י"ב], אבל עכשיו נכנס אאע"ה לברית מילה והיא לא נכנסה חשבה שהיא טפלה לו ע"כ קרא שמה שרה סתם ולא שרי שר שלי כי הוא אדון לה בנבואה ולא היא לו ע"כ אמרה ואדוני זקן, ויען כי אין האמת כן כי לעולם ה' אברהם טפל לה ברוה"ק ואיננו אדון לה ע"כ לא אמר הקב"ה כלשונה ואדוני זקן שלא להוציא שקר מפי עליון חלילה אלא אמר ואני זקנתי שהוא אמת שאמרה על עצמה אחרי בלותי וגו' וכ"כ רמב"ן שבכלל זה ואני זקנתי.

(חתם סופר)

ואנכי עפר ואפר. (יה, כז)

השפיל עצמו בשני הקצוות, דעפר מעולם לא היה בו צורה חשובה רק יכול לקבל צורה חשובה דיכולין לזרוע בו ויגדל כל הצמחים או לעשות ממנו כלי חשוב. ואפר מקודם היה בו צורה רק שעתה אינו יכול לעשות ממנו מאומה דאינו בר גיבול וגם אינו מגדל צמחים. וזהו שאמר על עצמו דמעולם לא היה דבר חשוב וגם אינו עומד להיות יוצא ממנו דבר חשוב. וזהו שאמרו במסכת חולין (דף י"ח) דבשכר שאמר אברהם ואנכי עפר ואפר זכה לעפר סוטה ואפר פרה. דאפר פרה הוא לטהר להטמא מכאן ולהבא. ועפר סוטה הוא לברר שהיתה מקודם טהורה עד עתה. ושניהם הם מדה כנגד מדה:

(בית הלוי)

אחרי הדברים האלה ויוגד לאברהם לאמר (כב, כ').

פירש רש"י בשובו מהר המוריה היה אברהם מהרהר בלבו ואומר אילו היה בני שחוט כבר היה הולך בלא בנים היה לי להשיאו אשה וכו'. בישרו הקב"ה שנולדה רבקה בת ווגו וזה הדברים האלה.

הענין שאברהם היה אחר העקידה במדיריגה זו שהצטער מאוד ונשפל רוחו לאשר לא זכה לגמור ציווי ה' בשלימות הגמור. והרהר בלבו לאמר כי הוא עצמו חייב בדבר שלא נגמר ונעשה החפץ ורצון הבורא להקריב את יצחק בנו על גבי המזבח. כי הקב"ה הבטיחו כי ביצחק יקרא לך זרע. וממילא כאשר לא היה עדיין ליצחק זרע לא היה במציאות כלל שיהיה נקרב עולה. אבל באם היה משיאו לו אשה מבנות ענר וכו' והיה לו ליצחק זרע קודם העקידה. כבר היה יכול להתקיים מאמר ה' יתברך שהבטיחו. וממילא היה ביכולתו להקריבו לעולה והיה נגמר ונעשה רצון ה'. בישרו הקב"ה שאל יצטער בזה כלל באשר לא היה שום מציאות שיהיה ליצחק זרע עד עכשיו. ולא היה אפשר כלל מקודם כי כעת נולדה בת ווגו. וההבטחה כי ביצחק יקרא לך זרע היא דוקא ממנה. ומתחילה כשצויתך לא אמרת לך שחטוהו אלא העלהו. ובדאי נעשה מאמרי על ידך בלי שום הפסד וגרעון כלל: (רמתיים צופים)

ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב (יט, לז)

מעשה נורא מובא בהקדמה לשו"ת "אגרות משה" (חלק ח), "בליובאן היו גדולי תורה רבים ורבינו (הגר"מ פיינשטיין זצ"ל) היה מספר את המעשה דלהלן כדי להראות שהיו מהם שהגיעו למדרגת רוח הקודש כמעט, של גילוי אמיתי בתורה: "בתחילת חורף תרפ"ב חלה אחד מבעלי הבתים ונפל למשכב במין חולי מוזר ולשונו התנפחה בפיו. כאשר תקיף ליה לעלמא, ורבי משה בא לבקרו, ביקש החולה להוציא כל איש מעליו וסיפר לרבינו את סיבת חליו.

וכה סיפר, שבוע קודם לכן, בשבת פרשת וירא הקשה כיצד זכו בנות לוט שהמשיח יהיה מצאצאיהן אף שלא בושו בגילוי עריות שעשו, והודיעו שבניהן הם מאביהן, ודיבר עליהן בדרך בזיון. בלילה הופיעו בחלומם שתי נשים זקנות מאד, שראשן ופניהן עמוסים ואמרו שהן בנות לוט, הן הוסיפו ואמרו לו ששמעו את מענתו, ובאי מעולם האמת לענות לו.

הן טענו שהיו יכולות לומר שמאחר שהן ממשפחת אברהם וניצלו בדרך נס מסדום, לא היו תולים בהם מעשה זנות והיו יכולות לייחס לעצמן כל מעשה נס כך שהיו יכולות לומר שנתעברו מן השכינה כביכול, ולייסד דת חדשה כנצרות, ולכן קראו לבניהן עמון ומואב הודיע שכאשר אשה מתעברת יש לולד תמיד אב בשר ודם, בזכות זה זכו ויצא מהן המשיח האמיתי.

עוד אמרו לו שהוא חטא חטא גדול כאשר דיבר עליהן בדרך בזיון, ומאחר שהוא דיבר עליהן בזלזול הוא ייענש מידה כנגד מידה כמרגלים (רש"י במדבר י"ד ל"ז) ותשתרבו לשונו ותתנפח בחולי משונה, וכך ימות. כשסיים האיש

"בוא אתי, במשטרה יחקרו". וימצאו שאני בן ישיבה ואיני עובד, "טפיל" לפי הגדרתם, עברה נוספת. אך מה באפשרות לעשות, כאשר אבדתי אבדתי. אנו הולכים, וכולם סוטים מדרכנו כאילו היינו מצורעים. איש אינו רוצה בקשרים, לא עם שוטר ולא עם אסיר. תוך כדי הליכה אני שולף מהכיס שני רובלים, ומושיט לו. "טוב ויפה", הוא מסנן בארסיות. "פרופוגנדה, פרסומת חוצות לדת, וחסר מסמכים, ומנסה לשחד שוטר בעת מלוי תפקידו. תמשיך כך, לקבור את עצמך!" ומחיש את צעדי לעבר תחנת המשטרה. כשנגיע לשם אני אבוד, הדברים יצאו מכלל שליטה. "טוב", אני עונה. "תגיד אתה, כמה?" "חמישה, לא פחות."

למזלי הטוב, היה לי. החמישייה החליפה ידיים והוא הפטיר: "לך, ושלא אראה אותך יותר". בלי חמישה רובלים, התכוון. והבנתי שבסדום היו חוקים נוראים, ואיך שרדו שם? אם לא במתן קופיקות אזי במתן רובלים. אבל ביום בו מינו שופט הגון שאינו נוטל שוחד ושופט בנוקשות על פי חוקי סדום, אחת דינה להחריב!...

(והגדת)

לוט, ואנחנו

נפש האדם מי ידע! "ויסע לוט מקדם" (בראשית יג, יא) הסיע עצמו מקדמונו של עולם, אמר: אי אפשר לא באברהם ולא באלוקי (רש"י) - והכניס אורחים במסירות נפש, ואפה מצות כמנהג שראה בבית אברהם (רש"י בראשית יט, ג)!

ואם אתה תמה על כך, בוא וראה: קורח חלק על משה רבינו ונבואתו ועל תורה מן השמים. משך אחריו מאתיים וחמישים ראשי סנהדראות, ואת און בן פלת להשתלף, אבל נתן תקיעת כף. אמרה לו אשתו: "תישן, ואני אסתדר אתם". באו לקראו, וחפפה ראשה בפתח האוהל. אמרו: אין זה צנוע לשוחח עמה עתה, והלכו לבדם לאבדם (סנהדרין קט ע"ב).

כיצד יובן: לחלוק על משה ועל תורה מן השמים, "בהצותם על ה'" (במדבר כו, ט), ובה בעת להקפיד על הידורי צניעות! כמה סתירות מתרוצצות בנפש האדם!

בין חמש העבירות שעבר עשו בו ביום, מנו (בבא בתרא טו ע"ב) שכפר בעיקרו, וביזה את העבודה שהיתה בכורות. לא מובן: וכי דורשים מהכופר בבורא שיעריך את עבודתו?! הלאה: אם כפר בעיקר, מדוע חפץ בכרות. וזעם כל כך על יעקב שנטלן, עד שנדר להרגו. וצעק צעקה גדולה ומרה עד מאד, ונשא קולו ובכה. הלא כל הברכות, ממקור הברכות, "ויתן לך האלקים" (בראשית כז, כח). איך אפשר לכפור בבורא ולחפור בברכותיו?!

אך זה האדם! רבי ירוחם ממיר זצ"ל אמר, שלשוא הוגיעו חכמים וחוקרים מוחותיהם ליישב סתירות בהנהגת האדם, כמה דיו נשפך וכמה קולמוסים נשתברו בנסיונות אלו, ולחנם. ומדוע, כי אין כאן כל תמיהה: במהותו, האדם הוא יצור מלא סתירות!

אני זוכר שספרו. אחד מראשי ההסתדרות, פוקר ומעביר על דת, רחץ בימה של תל אביב ונקלה למערבולת. למזלו, הבחין בו המציל. מיהר לסירתו, אל החסקה, ואמרו: וזעקו לשעגוע אליו שמעו זועק בחרדה: "אני לא חוזר בתשובה, אני לא חוזר בתשובה!"

נו, תאמרו, הלא גמרא מפורשת היא (ערוכין יט ע"א): רשעים, אפילו על פתחו של גיהנום אינם חוזרים בתשובה. אבל לא, תשמעו עד הסוף. כששבה אליו רוחו שאלו על כך. ספר לו: גדלתי בבית דתי, אבי היה חסיד סלוונים. נמשכתי אחר רוח התקופה והתפקרתי, החלטתי לעלות עם גרעין חלוצי ולייסד קיבוץ בארץ ישראל. אמר לי אבי: יתכן שאנו נפרדים לנצח ולא אראה אותך עוד, כפי שאכן היה. יש לי אליך בקשה אחת. לפני שאתה עולה ארצה, לך להפרד מהרבי, לקבל ברכת הדרך. האמת, כבר לא הייתי שם, אבל איך אומרים, בקשה אחרונה ממלאים. חבשתי כיפה ונכנסתי אל הרבי. הוא ידע בדיוק מי אני והיכן אני, ואמר לי: "גדלת כאן, אבל האדם הוא בעל בחירה, ונסחפת למחוזות אחרים. אבל כלום לא יעזור לך, שרשיך כאן. דע, שלא תמות בלי תשובה!"

כשיצא, תלש את הכיפה ושוב לא כסתה את ראשו. וכעת, שנכנס לים ונגרף למערבולת, חשש שקיצו בא ונזכר בדברי הרבי. החל לזעוק שאינו חוזר בתשובה. ואם אינו חוזר, הרי לא ימות. שהרי כך הבטיח הרבי. והראיה, שאכן ניצל!

ואני מתבונן ושואל: ייצור כזה, כופר או מאמין?!

אם כופר הוא, מה לו ולהבטחת הרבי. ואם מאמין, למה לא הניח הבוקר תפילין?

והתשובה: אדם רגיל הוא, גדוש בסתירות...

כמה שנונו בנובהרדוק את הסיפור מ"חובות הלבבות" (סוף הקדמה שער הבטחון): חסיד נסע לסחור ולהתעשר במדינת הים, ומצאם עובדים לפסלי עץ ואבן. ולעג בפני הכומר: "איזה עיוורון וסכלות, לסגוד לפסל מעשה ידי אדם!"

התעניין הלה: "ואתה, למי עבודתך?"

"הלא אתה נמצא כעת במדבר", הזכיר לו אברהם, "וכאן הכל יקר פי כמה מאשר במקום ישוב. האם אתה יודע שרק התשלום על הדלק למטוס שהביא את הסחורה מן היישוב הקרוב ביותר עלה לי חמישים אלף שקל?!"...

לשמע התשובה ההגיונית, השתכנע האורח שעדיף לו לברך... מתוך מדרש זה הביא הרב חיים קנייבסקי ראייה לשאלה הלכתית שהובאה לפניו, ומעשה שהיה כך היה:

רבי מרדכי רימר זצ"ל שהה בימי השואה הנוראה באחד ממחנות הריכוז, ומצבו הלך והתדרדר. הוא סבל קשות מן הרעב, ובנוסף לכך לקה במחלת הטיפוס. עד שחש שאם לא יאכל דבר בשעות הקרובות, הוא ימות במהרה מרוב חולשה.

בקושי רב ובמאמץ אדיר הצליח לגרור את עצמו אל מחוץ לצריף, וראה מסביבו רק שלג וקרר. לפתע הופיע מולו אחד מאסירי המחנה, ובידו ארבע חתיכות לחם - אוצר אדיר באותם ימים!

רבי מרדכי הבין כי היהודי שלפניו הצליח להוציא את הלחם בגניבה מהמטבח, אבל גם ידע שאין שום סיכוי שהלה יתנדב מרצונו לתת לו מהלחם שבידו... מאחר שלא היה לפניו כל מוצא אחר, אזר את שארית כוחותיו, ודף את בעל הלחם. הלה החליק על הקרח כשחתיכות הלחם שהיו בידיו מתגלגלות לכל עבר... ומיד חטף החולה את אחת החתיכות וברח...

אותה פת לחם הצילה את חייו של רבי מרדכי, הוא החלים ממחלתו, ושרד את השואה.

לימים נהיה רבי מרדכי תלמיד חכם חשוב וידוע, ושימש כמשגיח בישיבת טשעביץ, אולם כל ימיו הוא התייטר על הגזילה שגזל בהיותו במחנה. פעם אחת נכנס אל הרב אלישיב - מחותנו, ושאל אותו אם עשה כהוגן בכך שגזל מן הלחם, ומה עליו לעשות כדי לכפר על אותו מעשה.

למעשה שאלתו התחלקה לשלוש שאלות נפרדות: ראשית, האם היה מותר לו לקחת מן הלחם? שנית, גם אם הדבר נעשה כהוגן, האם עליו לחפש את בעל הלחם, ולשלם לו על הגזילה? ושאלה שלישיית, שאמנם לא שאל, אך נשאלה לרבי חיים קנייבסקי: אם עליו לשלם, כיצד מחשבים את שווייה של אותה חתיכה - כפי שווייה כיום, או כפי מה שהייתה שוה אז, במחנה?...

על השאלה הראשונה נענה, שמאחר וליהודי השני היו ארבע ככרות לחם, הרי שנטילת ככר אחד מיידו לא סיכנה את חייו. אם כן, אי כאן שאלה של נפש תחת נפש, אלא רק שאלה אם מותר לקחת את ממנו של הזולת בלא רשות כדי להינצל, ועל כך התשובה היא, כי אכן רשאי אדם להציל את נפשו על ידי גרימת נזק לממונו של חברו. מסיבה זו נאמר בגמרא, שרשאי אדם להצית שדה חטיטה של חברו כדי להינצל מאויבים הרודפים אחריו ומבקשים את נפשו (ב"ק ס, ב).

אלא שהמציל עצמו בממון חברו, חייב לשלם לאחר מכן לבעל הממון את כל הנזק שגרם לו. על כן התשובה לשאלה השנייה היתה שעליו לשלם לנגזל את הגזילה. אך מכיון שהוא לא הכיר את האיש ממנו גזל את הלחם, עליו לתת את הסך שגזל לצרכי ציבור, מתוך תקווה שגם אותו איש או יורשיו שכבר הלחם גזלה ממנו ינהה מאותם כספים, ובכך יש מעין תשלום על הלחם שנגזל מיידו.

כעת נותרה השאלה האחרונה - מהו הסכום שעליו לשלם, כפי שווי לחם בימים אלו, או כפי שווי במחנות ההשמדה?

כתשובה לשאלה זו, סבר רבי חיים קנייבסקי שאולי עליו לשלם כפי שהיתה שוה ככר לחם במקום שבו התרחשה הגזילה, ואף שאין לכך מקור מפורש, במדרש שהובא לעיל ניתן למצוא סימוכין לכך, שכן אנו רואים שהמתחייב לשלם על לחם שאכל במדבר, אינו יכול להיפטר בתשלום שווי של לחם בעיר, אלא עליו לשלם כפי שעולה פרוסת לחם במדבר...

(ומתוק האור)

"ולוט יושב בשער סדום"

כשהגיעו המלאכים להפוך את סדום מצאו את לוט יושב בשערה שבאותו יום מינהו שופט עליהם (רש"י בראשית יט, א). ותמוה: במשך יובל שנים לא נהפכה, וביום שמינו את לוט כשופט, דוקא אז נהפכה? לכאורה, עם שופט צדק כלוט, היו להם סיכויים לשפר את דרכם!

אקדים לתשובה ספור מעשה, ובי היה מעשה. כשהשתלטו הרוסים על ליטא אסרו על קיום הישיבות, סגרו את תלמודי התורה, אטמו את המקוואות, אבל לא יכלו לאסור את האנשים, כבודדים, לקיים מצוות דתם. ובנובהרדוק, הן יודעים אתם, חנכונו לאור: "לא יבוש מפני המלעגים עליו בעבודת השם", גירא בעיני השטן! הלכתית אפוא בחוצות העיר כשציציותי בחוץ.

והשטן הגיע. שוטר עצרני: "מה החוטים האלו?!"

"בגד של יהודים", אני עונה. "יש ברוסיה חופש דת!"

עיניו ירקו ברקים: "חופש דת בבית. ללכת כך ברחבו זו התגרות, פרסומת לדת. פעילות אנטי מהפכנית", צמד מלים שעורר לחילה באותם ימים. "את התעודות!"

הרי לך. הייתי פליט מפולין, חסר תעודות. זו היתה עברה פלילית, שעלולה לסבך בצרות צרורות!

התלהב: "לאלקים היחיד שברא הכל, ומשגיח על הכל, ומפרנס לכל!"
אמר לו: "מעשיך סותרים את דבריך!"
תנמה: "הכיצד?"

הסביר: "אילו האמנת במה שאמרת, היה אלוךך ממציא לפניך פרנסתך בעירך ולא היית טורח לעבור אורחות ימים לחפשה!"
נסתמו טענותיו, ושב לעירו, ולא יצא ממנה!
ולענינו, הבין שחי חיי סתירה!
(והגדת)

"וישכם אברהם בבקר ויקח לחם וחמת מים ויתן אל הגר, שם על שכמה, ואת הילד וישלחה, ותלך ותתע במדבר באר שבע" (בראשית כא, יד). ופרש רש"י: "ותלך ותתע", חזרה לגלולי בית אביה. מזעזע.

נזכור: הגר בת פרעה היתה (תרגום יונתן בראשית טז, א) שאמר: מוטב שתהא בתי שפחה בבית זה, ולא גבירה בבית אחר (בראשית רבה מה, א). והיתה שרה מגיירת את הנשים, והגר דולה ומשקה מתורתו. עד שנתנתה לאשה לאברהם, וסברה שעולה היא בצדקותה על שרה, ושרה דרשה כפיפותה. וברחה, וראתה שני מלאכי מרום, ושמחה: "הגם הלם ראיתי אחרי ראי (בראשית טז, ג). רגילה היתה לראותם בבית אברהם, וסברה שראתה בזכות אברהם. ועכשיו ברחת, ורואה בזכות עצמה, ולא מלאך אחד אלא ארבעה בזה אחר זה, ולא נחרדה (רש"י).

הגע עצמך: רבי שמעון בר יוחאי יצא בשליחות חבריו להצלת כלל ישראל, ובא שד לסייעו. בכה ואמר: "ומה שפחה של בית אבא [הגר] נזדמן לה מלאך שלוש פעמים, ואני לא פעם אחת? יבוא הנס מכל מקום!" (מעילה יז ע"ב). אלמלא נכתב, אי אפשר היה לאמרו: גדולה מרבי שמעון בר יוחאי!

וכתב הרמב"ן (בראשית כד, סב) שיצחק אבינו - יצחק אבינו! - קבע מקום תפילתו בבאר לחוי רואי, בה נגלו המלאכים להגר, והמקום קנה קדושה! ארבע עשרה שנה היתה אשתו של אברהם אבינו, הלא תקופה היא. ואף לאחר שפרשה שמרה עצמה, ונאים היו מעשיה כקטורת, ולבסוף שב אברהם אבינו ולקחה לאשה (בראשית כה, א וברש"י). ואיך יובן שחזרה לגלולי בית אביה? ויותר, שבתוך שעה זכתה להתגלות מלאך ולנס מופלא!
לא, אין הדברים כפשוטם, ואיך יובנו?

רבי מרדכי פרוגמנסקי האיר בהם עינינו, ובמעשה שהיה - בערב שבת הוצרך לנסוע לקובנה. עלה לרכבת, ומולו ישב יהודי הדור צורה. התפתחה שיחה והלה סיפר שהוא שוחט ומוהל, שתא אומנותיות הקשורות למזל אחד (שבת קנו ע"א) וגם מגמת פניו לקובנה, עליהם לרדת במינסק ולהחליף רכבת. הסיטיעה התארכה ונמנמו מעט. כשהתעוררו נוכחו שהחמיצו את מינסק. הרכבת המשיכה הלאה, והם אנה הם באים.

"מיר האבן זיך פארבלאנדזעט!" תענינו בדרכנו, קונן השוחט.

"יהודי אינו תועה!" פסק רבי מרדכי.

"מה?!" נתן בו השוחט עיניים תמהות.

"יהודי אינו תועה", חזר רבי מרדכי נחרצות. "על הפסוק: ותלך ותתע, דרשו שחזרה לגלולי בית אביה. ואיך רמוז הדבר, משום שיהודי אינו תועה! - המדרש מספר שספינה ובה יהודי אחד מגיעה לנמל זר. אמרו לו הנוסעים הנכריים: "קח כסף ועלה לעיר וקנה לנו אוכל!" אמרו להם: "הן זר אני פה כמותכם, ולהיכן אלך?" אמרו לו - "הגויים! - וכי יש יהודי זר? בכל מקום שאתה הולך, אלקיך עמך!" (דברים רבה ב, טז) -

נרד בתחנה הקרובה, וה' יצליח דרכנו!"

משך השוחט בכתפיו, מה היה לו לומר.

הרכבת עצרה, וירדו בלב הישימון. כפר נדח השתרע במרחק. שמו אלו פעמייהם. אין להם בררה, עוד מעט שבת. פגשו גוי, ושאלו האם מתגורר כאן יהודי. הפנה אותם לבקתה אחת. נקשו בדלת, ובאיזו שמחה קדם בעל הבית פניהם: "אמרו לי, אולי אחד מכם מוהל?"
"כן, אני, מדוע?!"

חיבוק עז, והמארח אמר: "היום מלאו לבני שמונה ימים, הזמנתי מוהל מהעיר ולא בא, איני יודע מה קרה. הפלתי תחינה לפני הקדוש ברוך הוא שימציא לי מוהל. גם עגל קניתי לסעודת המצוה. אולי כבודו גם שוחט, במקרה?"
"במקרה", גם שוחט וגם מוהל.

"חבל רק שאין כאן איזה רב גדול, שיהיה סנדק."

"הבאתי עמי גם רב גדול", אמר השוחט.

"נו, האם יהודי תועה", שאל רבי מרדכי...

"ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם ושם אשה גדולה ותחזק בו לאכל לחם ויהי מדי עברו יסר שמה לאכל לחם: ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי כי איש אלקים קדוש הוא עבר עלינו תמיד: נעשה נא עליית קיר קטנה ונשים לו שם מטה ושלחן וכסא ומנורה והיה בבאו אלינו יסור שמה: מי נקרא אדם גדול

"ויהי היום ויעבור אלישע אל שונם ושם אשה גדולה ותחזק בו לאכול לחם",
מה הפירוש אשה גדולה? מסביר התרגום "אשה דחלת חטאין" אשה יראת מחטאים.

ראיתי עוד בספר פלוני שמצטט מהזוהר "ושם אשה גדולה" מהי גדולה? שואל ומסביר הזוהר הקדוש:

טבע האשה ש"עיניה צרה באורחין" (כמבואר בגמרא במסכת ב"מ דף פ"ז), ובפרט אם יש הפסד כספי מחמתם, והנה אלישע ראה שאותה אשה, להיפך, היא שמחה לארח, ואף להוציא הוצאות לצורכו של האורח - בכל לבה ועינה, לכן נתן לה תואר "אשה גדולה". דברי הזוהר הקדוש.

נמצינו למדים כי העושה ההיפך מטבעו - הוא איש גדול - זו המעלה הגדולה ביותר. וזהו הנאמר "ושם אשה גדולה".

אני אומר תמיד, מכריז ר' שלום בשיחה לתלמידים בביתו, כי כולם, הליטאים והחסידים וכל גדולי הקהילות והעדות, כל אחד בסגנונו, אמרו ואומרים כי שבירת המידות היא התכלית:

הגר"א מוילנא כותב "עיקר חיות האדם היא שבירת המידות, ואם לאו למה לו חיים" המתנהג בחיי היום יום - בנועם אצילות - כאשר פסיעותיו נקיות מקנאה, תאוה וכבוד, (שהן ראשי המידות הרעות) הוא העומד בפסגת חיי האדם. וזו עבודתו בחייו - להגיע לאותה פסגת חיים - ואם לא עושה כן למה לו חיים. וכידוע, שהרבי רבי אלימלך זי"ע גם אומר כן בנוסח שלו - "עיקר בריאת האדם היא שבירת הטבע".

ועל פי זה מתחלקים התארים לבני אדם "איש גדול" - גדול יותר או גדול פחות, כל אחד לפי מצבו.

"איש אלוקים קדוש"

"ותאמר אל אשה הנה נא ידעתי כי איש אלוקים קדוש עובר עלינו תמיד"

שאלה גדולה, שאל הרבי הקדוש מרוזין זי"ע:

הנביא אלישע, היה נכנס לביתם, לנוח ולאכול לחם, והיא הצליחה לדעת שהנה עובר בביתם איש קדוש, אף אחד לא סיפר לה עליו כלום, וביום בהיר אחד אמרה לבעלה "ידוע לי כי האיש הזה איש קדוש". שואלת הגמרא "מנא ידעה - מהיכן ידעה?" עונה הגמרא "שלא נראה זבוב על שולחנה" כי, מכשירים נגד שרצים וזבובים, לא היו אז, ואם - עם כל זאת - לא היה זבוב אחד, בהכרח שהוא איש קדוש שחייו מתנהלים מעל דרך הטבע. ע"כ.

דבר ראשון עלינו להבין, שאם התורה אומרת "הנה נא ידעתי" היא לא באה לספר סתם, מה שהשונמית דיברה בשעת הסעודה עם בעלה - שסיפרה לו "הנה נא ידעתי" כי התורה לא עוסקת בשיחות סרק, שאינן נכונות דברים לא נכונים, התורה לא מצטטת, התורה היא תורת אמת. מה שנאמר בתנ"ך הוא אמת במלואו; וכשכתוב, הרי שאכן אשה זו ידעה הצליחה לדעת כי הנה איש קדוש דר בביתה!

דוגמא נוספת: בפרשה הבאה נאמר, שלבן אמר "ויאמר בא ברוך ה' למה תעמוד בחוץ ואנכי פינתי הבית" אומרים חז"ל שאע"פ שאליעזר היה מצאצאי כנען והוא בכלל "ארוור", "ארוור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו", אבל על ידי ששימש את הצדיק, את אברהם, באמונה, יצא מכלל "ארוור" ונכנס בכלל "ברוך", שנאמר "ויאמר בא ברוך ה'". נשאלת השאלה מי הוא זה ואיזה הוא שאמר "בא ברוך ה'"? בסך הכל לבן הארמי, וכי מלבן מביאים ראיה?! אלא שאם כתוב בתורה דברי לבן "בא ברוך ה'" זו האמת, כי התורה היא "תורת אמת" (וכך הכניסו לפיו משמים שיאמר בנוסח זה) וא"כ שואלת הגמ' "מנא ידעה" - מהיכן ידעה?

בקיצור, שאל הרבי הק' מרוזין זי"ע, מה פירוש שאלת הגמרא "מנא ידעה?" וכי חסר דרכים לראות על אדם שהוא איש גדול וחשוב, רואים את התפילה שלו, את השקידה, את הזוהירות בבין אדם לחבירו, הסתפקות במועט, יראה מחטא וכו', וכידוע עוד ש"אשה מכרת באורחים" (ב"מ פ"ו) אז מה צריכים לטרוח להבין איך היא ידעה? - ידעה וגמרנו.

התירוץ של הרזוניער הוא נורא ועמוק, תירוץ נפלא:

אומרים בתפילה בשבת "בפי ישרים תתרום, ובשפתי צדיקים תתברך, ובלשון חסידים תתקדש, ובקרב קדושים תתהלל". - ארבע דרגות זו למעלה מזו - ישרים, צדיקים, חסידים, קדושים. ולצידם ארבעה סוגי לשונות - בפי, בשפתי, בלשון, בקרב. מה הכוונה?

"בפי ישרים", פה הוא הגלוי ביותר מכל הארבע ביטויי לשון. כאשר הפה מדבר שומעים ורואים כולם, זו הדרגה הראשונה של האנשים הישרים, - כי כבוד הקב"ה מתרומם בפייהם החיצוני.

למעלה מהם מהישרים - הם הצדיקים, שמלאכת הקודש שלהם יותר פנימית - "ובשפתי צדיקים" - השפתיים לפעמים חתומים סגורים. - והצדיקים מברכים בשפתותיהם.

"ובלשון חסידים" ה'לשון' היא יותר פנימית, והרבה יותר מכוסה, טמיר ונעלם עפ"י רוב, כי אכן קשה להכיר את מעלתם של החסידים, והם, מקדשים את הקב"ה בלשונם.

הדרגה הגבוהה ביותר היא של הקדושים "בקרב קדושים" קדושים כמלאכים, והם נסתרים וחוברים עמוק בקרבם, לא שייך להכיר את עבודתם "בקרב קדושים תתקדש!" ומאד אפשרי שמסתובב בבית אדם קדוש, וכלל לא

הנס הרביעי, כדי לקבל אשרת יציאה, נזקקו לאזרחות זרה. אזרחים רוסיים לא הורשו לעזוב את המדינה. והם, פליטים מפולניה. ופולניה הלא פסקה מלהתקיים. השיגו אזרחות מטעם הממשלה הפולנית הגולה, שמושבה בלונדון. ממשלה, שברית המועצות - שהיתה שותפה בפשע חלוקת פולניה - לא הכירה בחוקיותה. וכאן, הפלא ופלא, הכירה באזרחות זו.

לשם קבלת אשרת יציאה, היו צריכים להגיש בקשה - לא במשרד הפנים כנהוג, אלא במשרדי הבולשת הנודעת לשמצה. רבים חששו שהבולשת אוספת את כל השמות והכתובות, כדי לאסוף את כל הבלתי מרוצים מהממשטר ולהגלותם לסיביר. בחשש כבד ובלב הולם נרשמו אלפים - והנה התקבל האישור. בתנאי אחד: שהנסיעה ליפן ברכבת הטראנס סבירית - שגם סלילתה היא נס בסדרת ניסים זו - תהיה בחסות משרד התירות הסובייטי, תמורת תשלום של מאתיים דולרים. הון רב באותם ימים. ומנין לאלפי הפליטים מאתים דולר לאיש? נשלח מברק בהול "ועד ההצלה" בארצות הברית, לאמר: "שעות ספורות. רחמו. הצילו. מהרו. לוו. משכנו. שלחו כרטיסים ל"אינטוריסט" (משרד התירות הסובייטי). לעולם לא נשכח".

בתוך זמן קצר נאספו חמישים אלף דולרים - סכום השווה כיום לכמה מיליונים. והבולשת לא חקרה, העלימה עין מהקשר האסור עם המעצמה הקפיטליסטית השנואה.

הגאון רבי חיים שמואלוביץ זצ"ל, ראש ישיבת מיר, העיד שעד שהגיעו לעיר וולדיבוטקוב שבסיביר, ועד שעלו על הספינה שהעבירם ליפן, לא היה בטוח שלא ישאקו עצמם כלואים במחנה עבודה בסביר! באיזה נס אוזרים אנו? סיימנו? איפה!

הפליטים הגיעו לשנחאי שבסין. היתה שם קהילה יהודית קטנה, שמנתה כמה עשרות משפחות. אבל הם מצאו שם בית כנסת מפואר ובו למעלה מחמש מאות מקומות, עם חדר אוכל ענק למאות סועדים. כיצד? התברר, שאחד מצאצאי בני המקום עשה חיל בעסקיו בארצות הברית וזכר את מקום הולדתו, ובנה בית כנסת אדיר ממדים לזכר אביו. בית הכנסת שעמד שומם, והמתין למאות בני ישיבת מיר!

ובמשך כל שנות המלחמה, ארחו היפנים - שהיו בעלי בריתם של הנאצים הארורים - את בני הישיבה שמעולם לא קיבלו אישור שהיה בארצם, שהרי מגמת פניהם לאי קוראסו השוממים, והם נתינים של פולין החפשיית, ממשלה שיפן אינה מכירה בה, ומתכללים באמצעות תמיכה אמריקאית - מדינה שיפן מצויה עימה במצב מלחמה, תמיכה המגיעה דרך השוק השחור (בו שווי הדולרים גבוה לאין ערוך ממחירים בשער הרשמי) שממשלת יפן נלחמת בו מלחמה חרמה.

הגרמנים שיועציהם שהו ביפן, הסיתו נגד אלפי היהודים שמצאו שם מקלט והיפנים כבר הסכימו להעלות את כל היהודים לאניה ולהטביעה בלב ים. קצין יפני גילה את המזימה, ומשהתפרסמה התבטלה.

לכמה ניסים הגענו? אין צורך לספור, משום שכל קיומו של עם ישראל, בנס. "חי נפשי" - כתב העב"ץ (בהקדמת סידורו "בית יעקב") שאין נס גדול מקיומו הפלאי של עם ישראל בגלות זה כאלפים שנה, כבשה בין שבעים וארבעים העוטים עליה לטרפה, "כי בהתבונני בנפלאות אלה, גדלו אצלי יותר מכל ניסים ונפלאות שעשה ה' יתברך לאבותינו במצרים, ובמדבר, ובארץ ישראל!" ויותר: כל התהוות עם ישראל, בנס!

"אברהם ושרה זקנים, באים בימים". הוא בן מאה, והיא בת תשעים. לא זו בלבד, אלא: "ותיה שרה עקרה, אין לה ולד" (בראשית יא, ל). כלומר, שאין בטבעה להיות לה ולד לעולם (רבינו בחיי), אילונית היתה (יבמות סג, ע"ב).

לאחר יאוש -

וילדו, יסדו את עם ישראל.

להורות, שאין יאוש!

וכל יסוד שושלת המלך המשיח -

רות, בת מלך מואב, עוזבת עמה ומולדתה ובית אביה והולכת אחרי נעמי, "עמך עמי ואלוקיך אלוקי" (רות א, טז). מה היו הסיכויים שתנשא, ועוד לבועז גדול הדור (רות רבה ה, י) וכאשר ההלכה של "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'" (דברים כג, ד), "מואבי" ולא מואביה (יבמות עז ע"א, ויעוין מהרש"א שם), לא היתה מוסכמת על הכל. ובאותו יום נשאה (יעוין בט"ז יורה דעה קצב, א) ובאותו לילה מת (רות זוטא ד).

להורות ניסוד עם ישראל, קיומו וגאולתו, כנגד כל הסיכויים. לאחר היאוש, ובשרשרת ניסים. והרי "כלל ופרט, אין בכלל אלא מה שבפרט", כן הוא בחיי כל אחד ואחד במוחש!...

(הגדת)

והוא ישב פתח האהל כחם היום (יח, א)

במשך שנים, אומרים חז"ל, הקים אברהם אבינו רשת של מסעדות;

אומרים חז"ל (מסכת סוטה י, א - ב) - (בראשית כא-לג) ויטע אשל בבאר שבע. אמר ריש לקיש: מלמד שעשה פרדס ונטע בו כל מיני מגדים. רבי יהודה ורבי נחמיה: חד אמר: פרדס וחד אמר: פונדק. בשלמא למ"ד פרדס היינו דכתיב ויטע אלא למ"ד פונדק מאי ויטע דכתיב (דניאל יא-מה) ויטע אהלי אפדנו וגו' ויקרא שם בשם ה' אל עולם. אמר ריש לקיש: אל תיקרי ויקרא אלא ויקריא מלמד שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה בפה כל עובר ושב. כיצד? לאחר שאכלו

מכירים אותו, כי "בקרוב קדושים תתקדש" זו מהותו. וא"כ זו שאלת הגמרא, כיון שאכן אלישע היה "איש אלוקים קדוש" מהיכן ידעה זאת, וכי הצליחה לגלות את זה והרי "בקרוב קדושים" הכל טמון במעמקים "עם ה' אלוקי?" משיבה הגמרא שראתה סימנים - הבחינה שלא נראה זבוב על שולחנו וכי. ע"כ דברי הקדוש שאמר דברים קדושים.

ואני מוכרח לספר לכם:

הזנובים סביב לרבי אליהו

כשרבי אליהו לאפואן עלה מהגולה לשכון בארץ הקודש לירושלים, מקום מגוריו היה - בחדרון שהשכירו לו בישיבת קמניץ. הייתה לי אז את הזכות להתגורר במחיצתו כמה חודשים.

ויהי היום, ורבי אליהו נקרא לשמש כמשגיח בישיבת זכרון יעקב. (ידוע שכשהיה בביתו של החזון איש, ביקש החזון איש מרבי אליהו שעל אף קנותו יסכים לשמש כמשגיח כאן בארץ הקודש, לחש לו החזון איש בשקט ובהתרגשות: "עוד ינובון בשיבה, דשנים ורעננים יהיו, להגיד!" עוד תאמרו ותגידו, ותזכו להעמיד תלמידים").

יום יומיים, לאחר שעזב את החדר בקמניץ. נכנסתי לחדרו לסדר את החפצים, ונוכחתי כי בחלל החדר עפים זבובים רבים. נעמדתי על עומדי ותפסתי את ראשי: "אוי, כל כך חם כאן, ועד היום לא הבחנתי בזבובים, לא נעקצתי מיתושים" גם נזכרתי במאמר חז"ל בפרשתנו (בראשית רבה פרשה נד) ויהי בעת ההיא ויאמר אבימלך ופיקל שר צבאו, ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו (משלי ט"ז), רבי יוחנן אמר זו אשתו שנאמר (מיכה ז) "אויבי איש אנשי ביתו וכו'", א"ר ברכיה אויביו גם אויביו, לרבות מזיקי ביתו, כגון יתושים ופרעושים וזבובים". התבוננתי איך שעד אותו יום, בקיץ החם, והצפיפות, לא נראו יתושים וזבובים בחדרינו. אלא שלא סיפרתי זאת לאיש כי חששתי שמא אני טועה, ובוודאי ילעגו לי, יאמרו: "ר' שלום מספר מעשיות..."

חלפו כמה שנים, ובני שיחי, (רבי יצחק שבדרון) שלמד ב"זכרון יעקב" תחת עינו הפקוחה של רבי אליהו, שב מהישיבה לירושלים לחג הסוכות, וביום טוב של חג אמר, אבא, אספר לך עובדה מעניינת מרבי אליהו:

אם ידוע לך, וזכרון יעקב מסובבת בפרדסים וכרמים, כאשר ריבי רבבות של יתושים שונים עפים באויר. ויהי היום, בתקופת תמוז, באחד השיעורים מפי ראש הישיבה רבי נח שמענוביץ, ההיכל היה עמוס ביתושים באופן נדיר. הבחורים סבלו מאד. גם ראש הישיבה נאלץ לדחות מפניו יתושים שוב ושוב באמצע השיעור. והנה לפתע פנה רבי נח ליושבים בסמוך אליו, ועיניו פרצו דמעות קלות: תראו נא! שם בצד, איך שהמשגיח יושב ומקשיב לשיעור (כדרכו של רבי אליהו להשתתף בשיעורים) ובמחיצתו אין זבובים, אין! ראו נא קינדרלאך! בכך ראש הישיבה הגדול והצדיק, הוא ביקש מהם להביט על המשגיח הישיש.

כשמעתי סיפור זה, כבר הסכמתי בעצמי לספר גם את מה שאני ראתי. (להגיד)

ואברהם ושרה זקנים, באים בימים (יח, יא)

כששני השטנים היטלו וסטלין, חלקו ביניהם את פולין בהסכם ריבנטרופ - מולוטוב הנודע לשמצה, החליטו - בלי שום סיבה שבעולם - להותיר בתוך מדינה זוטרה, ליטא החופשית, ויותר: להשאיר את הגבול פתוח. דבר שאפשר לרבבות יהודים להמלט מהגיהנום הפולני הכבוש בהם המוני בני ישיבות. לא ארכו הימים, והרוסים כבשו את ליטא. אסרו על קיום הישיבות. חייבים לצאת מברית המועצות. אבל איך, ולאן.

ראשית, הם היו חסרי נתינות, פליטים מפולין הכבושה.

שנית, אף ארץ, אף מדינה, לא הסכימה לקבל יהודים לשטחה.

שלישית, זקוקים היו לאשרת יציאה מברית המועצות, וכל מי שביקש לצאת מ"גן העדן הקומוניסטי" נחשד בהתנגדות למהפכה ונשלח לסיביר, לחינוך מחדש במחנה כפייה.

רביעית, אם באורח פלא, תאושר ההגירה, כרוך הדבר בתשלום גבוה. ומאין יבוא הכסף. אם ממקורות חוץ, הרי זו השגת מטבע זר בדרכים לא חוקיות ומאסר ודאי!

בקצרה: שורת חומות בלתי עבירות.

ואז נזכר מישוהו, שפעם היתה בעתון כתבה, שבאמצע האוקינוס השקט יש שרשרת איים סלעיים שוממים בשם איי קוראסו בבעלות הולנד. הממשלה ההולנדית בקשה לישבם וחוקקה תקנה, שכל הרוצה יבוא ויתישב. אין צורך באשרת כניסה. פנה לשגרירות ההולנדית, ואשרו: כל הרוצה יבוא ויתישב. נס מספר אחד.

ומובן, שאיש לא חשב להגר לאיים השוממים, מים ושמים דקלים ושחפים. פנו לשגרירות היפנית - סין היתה כבושה בידי יפן - לקבל אשרת מעבר לאיי קוראסו, בידיעה תחילה שהנוסעים יתקעו ביפן לכל שנות המלחמה. נס אחד היה, שלמרות שליטא נכבשה על ידי הרוסים, החזיקו עדיין היפנים את שגרירותם בוילנה. נס שני היה, שהשגריר שאל את השלטונות בארצו והשיבו בשלילה, והוא המרה את פיהם והנפיק אשרות מעבר לאלפים. כשהטפסים אזלו הנפיק על נירות חלקים חתומים בחותמתו, וכשמכונת הכתיבה התקלקלה הנפיק אישורים בכתב ידו, כשבני ישיבות מחתימים בקצב בחותמתו. כשחזר לארצו פוטר ממשרתו בשל כך.

ישנו בנאדם, שיש לו גמ"ח לכלי עבודה; כל הכלים שנוקד להם השיפוצניק – יש לו. בנאדם צריך רתכת כדי לרתך משהו – הוא ניגש לגמ"ח ומשאיל ממנו את הציוד, ולמחרת הוא מחזיר.

שאלת השאלה – מה קורה, אם ביום מסוים לא מגיעים אנשים? הוא עושה תחזוקה לכל הכלים; משמן את הכלים, מנקה, בודק תקינות וכו' – ואם נישאר לו זמן – הוא קורא תהילים. ישנו בנאדם, שיש לו גמ"ח להלוואת כספים. בכל יום, ברוך ה', באים אנשים להלוות ממנו כספים.

שאלת השאלה – מה קורה, אם ביום מסוים לא מגיעים אנשים? הבנאדם מבסוט: "ברוך ה', אנשים לא צריכים כסף – כולם קיבלו משכורות בזמן!" **שאלת השאלה** – האם ייתכן מצאית כזאת, שאדם שיש לו גמ"ח ולא מגיעים אליו אנשים – ירוץ לחפש אנשים?

אחד שיש לו גמ"ח לכלי עבודה – לא מגיעים אליו אנשים באותו יום – הוא יוצא החוצה ותופס בנאדם: "בא רגע אדוני! תעשה טובה, קח מקדחה!" "אבל אני לא צריך מקדחה..."

"לא משנה – תיקדח!" ☺

"אבל אדוני, אני לא צריך!"

"אז קח קונגו!"

"בשביל מה קונגו?"

"בשביל להרעיש לשכון!" ☺

אחד שיש לו גמ"ח להשאלת ציוד רפואי, ולא מגיעים אליו אנשים באותו יום – הוא יוצא החוצה ותופס בנאדם: "סליחה אדוני, אולי אתה מוכן לקחת כיסא גלגלים?" "בשביל מה כיסא גלגלים?"

"שייהיה לשעת חירום! מקסימום תעשה איתו קניות בסופר!" ☺

שאלת השאלה – בשביל מה לעשות את זה???

יושב לו אברהם אבינו, בגיל 99 – ביום השלישי למיתלו – 70 מעלות בחוץ, אין נפש חיה – אפילו לא חתולה אחת, כי הפחיים היו כ"כ רותחים, שאם היא היתה שמה רגל על אחד מהם, מיד היא היתה נשרפת מהחום ☺

אומר הסבא מסלבודקה – לכאורה היה אברהם פטור ממצות הכנסת אורחים, משום שהיה חולה אנוש. ביום השלישי למיתלו, שהוא הזמן המסוכן ביותר. וגם לא היתה אפשרות שיבואו אורחים בחום כזה שהיה דומה לגיהנום ולפי מושגי השכל האנושי לא היה כאן כל מקום למעשי חסד. ולא עוד, אלא שאברהם שלח את אליעזר עבדו לחפש אורחים והביא לו תשובה שאין אורחים. אבל אברהם אמר: "לית אמונתא בעבדי" – ויצא בעצמו {ראה ב"מ פו:}.

הקב"ה רואה שאברהם מצטער, ושולח לו מיד אורחים!

שאלת השאלה – מה אתה מצטער???

אין אנשים – תגיד 'תודה רבה' לקב"ה, שאף אחד לא יצא מהבית!

כשיש אנשים שבאים לבקש – אז עושים איתם חסד – מובן. אבל אם אין אנשים, מה אתה רץ לחפש???

אם אין דרישה אז למה לתת !?

לימדה אותנו התורה, מה זה 'איש חסד' אמיתי; אברהם אבינו לא נח ולא שקט. ראה הקב"ה, שהייסורים שיש לו בגלל שלא מגיעים אורחים, כואבים לו יותר מפצע המילה!

אומר הסבא מסלבודקה – אברהם למד את מדת החסד מדרכי הקב"ה, וידע כי "חסד ה' מלאה הארץ" {תהילים קל"ג}, אין שום מקום פנוי מחסד הקב"ה ואף בגיהנום זה, יש מקום לחסד. ולכן ישב אברהם פתח האוהל וחיכה לאורחים כי היה בטוח שיזדמנו לו מעשי חסד. ואף אם אין כל אפשרות שילכו עוברי דרך בחום כזה, הבין אברהם שבודאי יבוא שינוי הטבע שתיוצר כעין דרך חדשה למעשה חסד בתוך אותו הגיהנום, וה' יברא ברואים מיוחדים שיוכל להיטיב עמם. ואברהם השתוקק ללכת בזה בדרכי הקב"ה. כשם שהבין את כל הבריאה לפני שהיה אדם בעולם ואח"כ יצר את האדם שיקבל את חסד הבריאה {ראה סנהדרין לח}, כך השתוקק אברהם ללכת בדרכי ה' לעשות חסד לפני שעוד היה עם מי להיטיב ורצה שיווצרו ברואים שיוכל לבצע עליהם את מדת טובו וחסדו.

עד כאן בענין הכנסת האורחים של אברהם אבינו. כעת נעבור לאדם 'קר' מאוד, שגם היה מכניס אורחים:

לפני ששולח הקב"ה את המלאכים לסדום, הוא מודיע על כך לאברהם;

{יח, כ} ויאמר ה' זעקת סדם ועממיה כי רבה וחטאתם כי כבדה מאד: {כא} ארדה נא ואראה הכלעפקתה הבאה אלי עשו כלה ואם לא אדעה ... אברהם מנסה לבקש רחמים עבורם, אך ללא הועיל – {לג} וילך ה' כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו.

אומר רש"י – ואברהם שב למקומו. נסתלק הדיין, נסתלק הסיניגור, והקטיגור מקטר, לפיכך ויבואו שני המלאכים סדומה להשחית. אחד להשחית את סדום, ואחד להציל את לוט, והוא אותו שבא לרפאות את אברהם, והשלישי שבא לבשר את שרה, כיון שעשה שליחותו נסתלק לו.

{יט, א} ויבאו שני המלאכים סדמה בערב ולוט ישב בשער סדם ...

שאלת השאלה – ולמה ישב לוט בשער?

אומר רש"י – ולוט ישב בשער סדם. ישב כתיב, אותו היום מינוהו שופט עליהם. אם שמו אותו שופט עליהם, מה הוא עשה שם בלילה!?

פשוט מאוד – הוא היה חדש בתפקיד, ולכן את מי שמים בלילה! את החדשים בתפקיד – את הסטזרים, ולכן שמו אותו שם בלילה, לעשות את כל העבודות המזדמנות ☺

ושותו עמדו לברכו אמר להם: וכי משלי אכלתם, משל אלהי עולם אכלתם הודו ושבו וברכו למי שאמר והיה העולם!

אם ככה, אברהם אבינו אירח אנשים – וביד נדיבה; הכניסם לתוך בתי התמחויו שלו, נתן להם לאכול ודרש מהם בקשה אחת ויחידה – לברך על האוכל, ובכך הוא החדיד בקרב אלפים ורבבות את דבר השם בעולם!

באים חז"ל, ועושים השוואה בין הכנסת האורחים של איוב, לבין הכנסת האורחים של אברהם אבינו;

אומר האבות דרבי נתן {פ"ז, א} – יהי ביתך פתוח לרוחה כיצד? מלמד שיהא ביתו של אדם פתוח לרוחה לדרום ולמזרח ולמערב ולצפון כגון שעשה איוב, שעשה ארבעה פתחים לביתו. ולמה עשה איוב ארבעה פתחים לביתו? כדי שלא יהיו עניים מצטערים להקיף את כל הבית: הבא מן הצפון יכנס בדרכו וכן לכל רוח. לכן עשה איוב ארבעה פתחים לביתו: ויהיו עניים בני ביתך ממש, אלא שיהיו עניים משיחין מה שאוכלים ושותים בתוך ביתך כדרך שהיו עניים משיחין מה שאוכלים ושותין בתוך ביתו של איוב. וכשנפגשו זה בזה, אמר אחד לחברו: מאין אתה בא? מתוך ביתו של איוב, ולאן אתה הולך? לביתו של איוב;

היה מגיע בנאדם לביתו של איוב – "יש משהו לאכול???"

"ודאי!" – אמר לו איוב – "תגיד רק מה אתה רוצה לאכול"

"מה אני רוצה לאכול! – תכין לי חביתה עם חומוס בפיתה..." – "בבקשה, תמתין חמש דק' ותהיה לך ארוחה" – וכך היה נותן איוב לכל בנאדם, מה שהיה מבקש.

ממשיך האבות דרבי נתן ואומר – וכשבא עליו ההוא פורענויות גדול, אמר לפני הקב"ה: ריבונו של עולם! לא הייתי מאכיל רעבים ומשקה צמאים! שנאמר {איוב אל} ואוכל פתי לבדי ולא אכל יתום ממנה? ולא הייתי מלביש ערומים! שנאמר {שם} ומגו כבשי יתחמם, אעפ"כ א"ל הקב"ה לאיוב: איוב! עדיין לא הגעת לחצי שיעור של אברהם. אתה יושב ושוהה בתוך ביתך ואורחין נכנסים אצלך: את שדרכו לאכול פת חטים – האכילתו פת חטים. את שדרכו לאכול בשר – האכילתו בשר. את שדרכו לשתות יין – השקיתו יין. אבל אברהם לא עשה כן, אלא יושב ומתהדר בעולם, וכשימצא אורחין, מכניסן בתוך ביתו; את שאין דרכו לאכול פת חטים – האכילתו פת חטים. את שאין דרכו לאכול בשר – האכילתו בשר. ואת שאין דרכו לשתות יין – השקהו יין. ולא עוד, אלא עמד ובנה פלטרין גדולים על הדרכים, והניח מאכל ומשקה, וכל הבא ונכנס אכל ושתה וברך לשמים;

ויצא א"כ, שאברהם אבינו היה מכניס לאנשים 'מושגים' באוכל; היה מגיע בנאדם שביקש לאכול חביתה בפיתה – היה אומר לו אברהם: "חביתה! – את זה תאכל בבית! אכלת פעם אומציית פטריות עם רוטב מיוזנו???" – הוא לא היה מודע בכלל,

שיש מאכל כזה – "פטריות יש רק ברגליים, לא!?" ☺

אחריו הגיע בנאדם נוסף – "מה בשבילך צדיק???"

"תעשה לי שניצל עם צ'יפס!"

"שניצל תאכל בחתונה בבני ברק – ממה שניצל מהאירוע של אתמול ☺, אני אתן לך כתף בקר מס' 4! – ומה תשתה???"

"דיאט קוקה קולה..."

"את זה תשתה בבית! אצלי שותים 'אמרטו בציר 70!'" ☺

באה התורה בפרשת השבוע, ומרחיבה בארוחה של ג' המלאכים;

{יח, ד} יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ: {ה} ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעברו כי על כן עברתם על עבדכם ויאמרו כן תעשה כאשר בדרת: {ו} וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי שלש סאים קמח סלת לושי ועשי עגות: {ז} ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רץ וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אתו.

אומר רש"י – בן בקר רץ טוב. ג' פרים היו, כדי להאכילן ג' לשונות בחרדל.

שאלת השאלה – ואם הוא היה שוחט רק פר אחד ופורס את לשונו לג' חלקים, זה לא היה מספיק!?

ועוד מרחיבה התורה: {שם ח} ויקח חמאה וחלב וכן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו.

אומרים חז"ל בגמרא {מסכת ב"מ פו, ב} – תנא דבי רבי ישמעאל: בשכר שלשה זכו לשלשה; בשכר חמאה וחלב זכו למן. בשכר "והוא עומד עליהם" זכו לעמוד הענן. בשכר "ויקח נא מעט מים" זכו לבארה של מרים.

שאלת השאלה – מדוע מרחיבה התורה לפרטי פרטים, את מה שאירע באותו אירוח?

התייחוש הפשוט שעונים רובם – כיון שיש כאן הכנסת אורחים בצער, ואומרים חז"ל {אבות דרבי נתן פ"ג מ"ו} – "וטוב אחד בצער ממאה ברוח".

מספר המדרש {תנחומא, וירא, אות ד} – וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם. התחיל דם המילה לטפטף. אמר לו הקדוש ברוך הוא: בשכר חייר, שבזכותך אני אחוס על בניך בשני דמים ואפרע משוואיהם, שנאמר: ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמייך {יחזקאל טז, ו}, שני דמים, שנאמר: ואמר לך בדמייך חייר, זה דם פסח. ואמר לך בדמייך חייר, זה דם המילה.

בא הסבא מסלבודקה {ר' נתן צבי פינקל} בספרו {אור הצפון ח"א}, ואומר יסוד נפלא. אסביר את דבריו בשפה שלנו;

ברוך ה', בדורונו אנו, רבו הגמח"ים; א' משאיל כסאות גלגלים, השני משאיל כלי עבודה, השלישי מלווה כספים וכו'.

ישנו בנאדם, שבבעלותו גמ"ח לציוד רפואי. הוא פותח את הגמ"ח שלו בין השעות 6⁰⁰ – 20⁰⁰; באים אנשים, ומה שהם צריכים הוא משאיל להם.

שאלת השאלה – מה קורה, אם ביום מסוים לא מגיעים אנשים לגמ"ח? הבנאדם מבסוט: "ברוך ה', אף אחד לא שבר – לא רגל ולא יד – כולם בריאים!" – אז מה הוא עושה? – פותח תהילים ומתחיל לקרוא!

רואה אותם לוט – {שם} ויָרָא לוֹט וַיִּקֶם לְקָרְאֵם וַיִּשְׁפְּחוּ אֶפְסִים אַרְבָּה.
אומר רש"י – וירא לוט וגו'. מבית אברהם למד לחזור על האורחים.

{ב} ויאמר הנה נא אדני סורו נא אל בית עבדכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם והלכתם לדרככם ויאמרו לא כי ברחוב נלין: {ג} ויפצר בם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו...

אומר רש"י – סורו נא. עקמו את הדרך לביתי דרך עקלתון, שלא יכירו שאתם נכנסים שם, לכך נאמר סורו.

{שם} ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו.

מכאן לומדים, שהבחור היה שיקור – דבר ראשון הוא מוציא בקבוק, על קיבה ריקה ☺

אומר הספורנו – משתה. קביעות סעודה על היין בהיות היין אהוב אצלו כמו שהוכיח סופו על תחלתו אבל אברהם לא עשה משתה זולתי ביום הגמל את יצחק

– {וגם לא בשבילו אלא} לגדולי הדור שהיו מורגלים בכך בעת שמחתם כאמרם ז"ל קמי דשתי חמדה חמרא.

{שם ד} טרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם נסבו על הבית מנער ועד זקן כל העם מקצה.

אומרים חז"ל {בראשית רבה, פרשה נ, אות ה} – טרם ישכבו {בראשית יט, ד}, התחילו המלאכים שואלים אותו [את לוט] אמרו לו: אנשי העיר מה הם מי האנשים שפה, אמר להון לוט: כל אתר אית טבין ובישין, ברם הכא סוגיה בישין אבל האנשים כאן לא 'צדיקים גדולים'.

{ה} ויקראו אל לוט ויאמרו לו איה האנשים אשר באו אליך הלילה הוציאם אלינו ונדעה אתם.

נשאלת השאלה – מאיפה ידעו אנשי סדם, שהגיעו אורחים ?

{ו} ויצא אלהם לוט הפתחה והדלת סגר אחריו: {ז} ויאמר אל נא אחי תרעו: {ח} הנה נא לי שתי בנות אשר לא ידעו איש אוציאה נא אתהן אליכם ועשו להן כטוב בעיניכם רק לאנשים האל אל תעשו דבר כי על כן באו בצל קרתי.

אומר הרמב"ן – אוציאה נא אתהן אליכם. מתוך שבחו של האיש הזה באנו לידי גנותו שהיה טורח מאד על אכסניא שלו להציל אותם מפני שבאו בצל קורתו אבל שיפייס אנשי העיר בהפקר בנותיו אין זה כי אם רוע לב שלא היה ענין הזמה בנשים מרוחק בעיניו ולא היה עושה לבנותיו חמס גדול כפי דעתו לכך אמרו רבותינו {תנחומא וירא יב} בנוהג שבעולם אדם מוסר עצמו על בנותיו ועל אשתו והורג או נהרג וזה מוסר בנותיו להתעולל בהן אמר לו הקב"ה לעצמך אתה משמרן ... לעומתו, בא הספורנו ומלמד זכות על לוט:

לוט ידע שבנותיו מאורסות, ובאותו הרגע שהוא יוציא אותם החוצה – החתנים ימתניו להן, וממילא יגנו עליהם מפני אנשי סדם;

כותב הספורנו – אוציאה נא אתהן אליכם. חשב שיקומו לוקחי בנותיו וקאם שאון ביניהם.

לולא הרמב"ן, היינו בטוחים שלוט עשה כאן מעשה אצילי – אני לא מדבר על כך שהוא רצה לזרוק את בנותיו מהבית, אלא על החלק הראשון של הכנסת האורחים. באים חז"ל ואומרים נוסח מצמרר לגבי זה;

אומר הפרקי דרבי אליעזר {פרק כה} – מה עשה לוט, כשם שנתן משה רבנו נפשו על ישראל, כך נתן לוט נפשו עליהם {על האורחים}.

לוט מונה לשופט בסדם, וממילא הוא הכיר את כל החוקים שם. אך למרות שהוא ידע שהכנסת אורחים אסורה, הוא הכניס אורחים; חוק נוסף היה בסדם, שאסור לתת כסף לצדקה; היה מותר לתת צ'קים, רק עם פרטי הבנאדם שתרם את הכסף – ולמה ?

כי כתוב בחז"ל, שכל עני שהיה מקבל את הצ'קים של התרומות, היה מת לאחר שלושה ימים כי היה אסור להכניס אוכל לסדם ולא היו מוכרים לעניים אוכל, אז הם אמנם היו אוספים צ'קים של תרומות, אבל אף אחד לא היה מוכן למכור להם אוכל, וממילא הם היו מתים לאחר שלושה ימים מרעב. לאחר מכן היה מגיע הפיקוח העירוני – מוציאים מהבגדים שלהם את הצ'קים של התרומות, ומחזירים לאותם אנשים שתרמו להם את הצ'קים לתיבות הדואר; לכל בנאדם בסדם היו שני צ'קים, שכל הזמן היו חוזרים על עצמם – היה אסור לתת צ'ק, שפרטי התורם לא היו מופיעים עליו. זו היתה אחת העבירות החמורות בסדם! {ברוך שאמר: אני דוקא ראיתי בנאדם שכתב צ'ק – תרומה על סך 10,000 ₪ לבית הכנסת, אבל לא חתם למטה; שאלתי אותו: "למה לא חתמת את השם שלך למטה?!" – אמר לי: "זה תרומה בעילום שם" ☺}

מספרים לנו חז"ל, שלוט היה אבא שכול – איך ?

אומרים חז"ל {פרקי דרבי אליעזר פרק כה} – רבי יהודה אומר: הכריזו בסדם ואמרו, כל מי שהוא מחזיק ידו בפת לחם לעני לגר ולאביון ישרף באש. פלוטית בתו של לוט היתה נשואה לאחד מגדולי סדם, ואתה עני אחד מדקדק ברחוב העיר, ועגמה נפשה עליו. מה היתה עושה? בכל יום כשהיתה יוצאת לשאוב מים היתה נותנת בכד שלה מכל מזון ביתה, ומכלכלת אותו העני. אמרו אנשי סדם: העני הזה מאין הוא חי, עד שידעו הדבר והוציאו אותה להישרף. אמרה: אלהי עולם עשה משפטי ודיני מאנשי סדם, ועלתה זעקתה לפני הכבוד, אמר הקב"ה: {בראשית יח, כא} אַרְבָּה נָא וְאַרְבָּה הַפְּעֻקָה הַבָּאָה אֵלַי, אם כצעקת הנערה הזאת עשו אנשי סדם, אהפוך יסודותיה שלה למעלה ופניה למטה, שנאמר 'הכצעקתה'. 'הכצעקתם' אין כתיב אלא 'הכצעקתם'.

דעה אחרת, מביאה הגמרא;

מספרת הגמרא {מסכת סנהדרין קט, ב} – הויה ההיא רבייתא היתה נערה אחת דהות קא מפקא ריפתא לעניא כחצבא שהיתה מוציאה לחם לעניים בחשאי בתוך כדה, כאשר היתה יוצאת לשאוב מים. לבסוף איגלאי מלתא נודע הדבר לאנשי

סדם, והחליטו להענישה באכזריות נוראה. מה עשו? שפיוה דובשא סכו אותה בדבש ואקמיה על איגר שורא והעמידוה על גג חומת העיר. אתא זיבורי באו דבורים אל הדבש ואכלוה לנערה. והיינו דכתיב וזה כוונת הכתוב {בראשית יח-כ} ויאמר ה' זעקת סדם ועמורה כי רבה. ואמר על כך רב יהודה אמר רב: על עיסקי ריבה כלומר, אין לקרא את המלה 'רבה' אלא רָבָה מלשון נערה, שזעקתה של אותה ריבה {נערה} עלתה לפני ה'.

עוד כתוב חז"ל, שבסדם לא היה אפילו עץ אחד לרפואה – את כל העצים קצצו! – גם עצי פרי וגם עצי סרק. כי אם יהיו עצי פרי, העניים יוכלו לקטוף את הפירות ובכך להתקיים. ואם יהיו עצי סרק – יהיו גם ציפורים, וממילא יבואו העניים ויצודו אותם, ומזה יהיה להם אוכל להתקיים!

סדם היה המקום העשיר ביותר בעולם – אדם היה תולש צנן מן האדמה ואיתו היתה יוצאת אונקייית זהב – האדמה היתה ספוגה זהב – מעין מה שיש כיום בכווית – אדם יוצא לגינה, עושה חור באדמה ויש לו תחנת דלק ☺

בנוסף, המושלים בסדם לא הסכימו לעניים לגור בעירם, כי חששו שלא ייקחו להם את כספם. לכן כל מי שהיה מעוניין לגור בסדם, היה צריך להציג תחילה 'יכולות כלכליות'. מכאן שלוט היה עשיר, שנאמר {בראשית יג, ה} וגם ללוט ההלך את אברם היה צאן ובקר ואהלים.

אין לנו מושג ברשע שהיה בסדם!!!

אם ככה, לוט ידע את כל החוקים האלה, ובכל זאת הפציר במלאכים שיבואו להתארח אצלו; הוא ידע שאם יתפסו אותו, ביום שלמחרת הוא כבר לא יהיה יותר שופט;

נשאלת השאלה – בשביל מה אתה מסכן את החיים שלך???

זה לוט, וזה מה שהוא למד בבית אברהם אבינו!

לאחר שהופך הקב"ה את סדם, אומרת התורה: {יט, כט} ויהי בשחת אלקים את ערי הכנר ויזכר אלקים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה בהפך את הערים אשר ישב בהן לוט.

נשאלת השאלה – מה פירוש 'ויזכור אלקים את אברהם'?

אומר רש"י – ויזכור אלקים את אברהם. מהו זכירתו של אברהם על לוט, נזכר שהיה לוט יודע ששרה אשתו של אברהם, ושמע שאמר אברהם במצרים על שרה אחותי היא, ולא גלה הדבר, שהיה חס עליו, לפיכך חס הקב"ה עליו {ב"ר נא, ו}.

נשאלת השאלה – לכאורה לא מובן, איזה מעשה גדול יותר – זה שמסר לוט את שתי בנותיו כדי להציל את האורחים, או זה שהוא סגר את הפה ולא אמר אף מילה!?

יש שיגידו – 'תשמע, לסגור את הפה זה ניסיון גדול!'. אבל ודאי שכל אחד מבין, שהכנסת האורחים שעשה לוט בסדם, היתה מסירות נפש ממש! – אבל עם כל זאת, לא זוכר לו הקב"ה את הכנסת האורחים הזאת, אלא את זה שהוא סגר את הפה לפני המצרים.

לכאורה, זה לא מובן. הרי על מה נחרבה סדם?! – פסוק מפורש בנביא יחזקאל {טז, מט} ויד עני ואביון לא החזיקה – שלא נתנו אוכל לעניים! – לוט לא שייך לקטגוריה הזאת בכלל – הוא שיקל בת בגלל שנתנה אוכל לעניים!

מה רצה עוג מלך הבשן להשיג, בבשורה שבא לבשר לאברהם כי לוט בן אחיו נלקח בשבי?!

אומר המדרש {בראשית רבה, פרשה מב, אות ח} – ויבא הפליט {בראשית יד, ג}, ריש לקיש בשם רב קפרא הוא עוג הוא פליט, ולמה נקרא שמו עוג שבא ומצא את אברם וישב ועוסק במצות עוגות, הוא לא נתכון לשם שמים אלא אמר אברהם זה קונין הוא, ועכשו אני אומר לו נשבה בן אחיך והוא יוצא למלחמה ונהרג ואני נוטל את שרי אשתו. אמר לו הקדוש ברוך הוא חייך שכר פסיעותיך אתה נוטל שאת מאריך ימים בעולם.

כשהגיע משה רבינו למלחמה מול עוג – הוא פחד! אמר לו הקב"ה: "אל תירא ממנו";

אומר תנא דבי אליהו {פרק כה} – אין אומרים אל תירא, אלא למי שירא.

ממה פחד משה רבינו?! מאותה הזכות של עוג, שלכאורה הציל את לוט!

נשאלת השאלה – אם עוג שלא נתכוון לשם שמים – היו לו זכויות, לוט שמסר נפש על אורחיו – לא יהיו לו זכויות???

כדי להבין מה מונח כאן, הייתי רוצה לעמוד על יסוד שמובא בדברי הסבא מסלבודקה, וביתר הרחבה בדברי הרב דסלר {מכתב מאלוהי ח"א, עמ' 111} – רק קודם לכן, נקדים הקדמה קצרה:

כאשר מתנהלת מלחמה בין שני אויבים, מה שמפריד ביניהם זהו קו הגבול; כל אחד מהצדדים, מתכוון לקרב בצד הגבול שלו – ופתאום פורץ הקרב מבלי שאף אחד מוכן לו; צד אחד נותן ירייה, ואז הצד השני מחזיר בחזרה – וככה פורצת לה מלחמה.

ביום הראשון של הקרב, מי שמצליח לגרום לצד השני לסגת קצת – הוא המנצח של אותו היום; למחרת, המלחמה לא מתחילה מאיפה שהיא התחילה ביום הראשון, אלא מאיפה שהיא הסתיימה ביום שלפני.

בא הרב דסלר, ואומר יסוד נפלא;

ישנם 'מקומות כבושים' אצל בני האדם, ששום יצר הרע לא יצליח להיכנס אליהם – זה נקרא 'שטח כבוש'!

ניקח דוגמא:

בנאדם מניח תפילין כבר 60 שנה בס"ד – היצר הרע לא יבוא אליו אפילו פעם אחת, ויגיד לו: 'תגיד, אולי תיקח היום חופש מהתפילין?!' – זה לא יקרה!

אומר הרב דסלר – יצר הרע בכלל לא יתאמץ לבוא לבנאדם, ולשכנע אותו לעשות את זה – ולמה?! כי זה 'שטח כבוש' – שם יצר הרע לא נכנס!

לוי היחיד שהלך עם אברהם – אברהם, איך אתה הולך לבד – מי יסחוב לך את המזוודות?! אתה כבר בן 75!"

נשאלת השאלה – למה הקב"ה לא זכר לו את זה?

אומר ר' אליהו מזרחי {פרשת לך לך} – פשוט מאוד, תקרא טוב מה כתוב בפס' {יב, ד} וילך אברהם כאשר דבר אליו ה' וילך אתו לוט ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחוץ – כך כותבים פסוק! אלא היה צריך לכתוב "וילך אברהם כאשר דבר אליו ה' – ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחוץ – וילך אתו לוט" – מה אתה מספר לי שלוט הלך איתו, ואז אתה מספר לי בן כמה היה אברהם?

אלא רצתה התורה לספר לך, שלא תחשוב שלוט הוא א' מל"ו צדיקים שבדור, שרצה להיות משב"ק [משמש בקודש] של גדול הדור. הוא נצמד אליו, כיון שאברהם היה בן 75 – אמר לעצמו לוט: "הוא כבר בן 75, כמה שנים הוא כבר יחיה?! עוד כמה שנים, אני כבר יורש אותו – ולא סתם, אלא יורש יחיד!" – לכן למה הוא הלך איתו??? כי "אברהם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחוץ" – הוא כבר זקן!!! – זה היה לוט מראשיתו.

לוט מצטרף לאברהם – אומרת התורה: {יג, ה} וגם לוט הלך את אברהם היה צאן ובקר ואהלים – לוט מתברך ומעשיר; הוא לוקח רועים, והרועים האלה מתחילים לרעות בשדות זרים; באים רועי אברהם ורואים איך הם גוזלים, ומיד מעיירים להם – "מה אתם עושים – זה גזל!!!"

אומרים להם רועי לוט: "הארץ הזאת הובטחה לאברהם – הוא כבר זקן ואין מי שיירש אותו, ולכן לוט הוא זה שיירש אותו – ולכן כל השדות שלנו!" חוזרים רועי אברהם לביתם ומספרים לאברהם שרועי לוט רועים בשדות זרים – בא אברהם ללוט ואומר לו {יג, ט} וגם לוט הלך את אברהם היה צאן ובקר ואהלים – "לא רוצה לראות אותך יותר פה!"

אם לוט באמת היה אוהב חסד, מה הוא היה צריך לומר לאברהם? – "אין בעיה דוד, אני ברגע זה מפסיק לגנוב – לא ידעתי שזו כזו פרוצדורה! – אני לעזוב אותך?!" – בחיים לא!" – ובמקום זה מה הוא עושה? אומר לו "להתראות" והולך לסדום;

{יג, י} וישא לוט את עיניו וירא את כל ככר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהיה את סדום ואת עמורה כגן ה' כארץ מצרים באכה צער: {יא} ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו.

נשאלת השאלה – מה יש לך לחפש בסדום, הרי אתה אוהב חסד?! אתה אוהב להכניס אורחים!

בואו נראה פס' שקראנו בפרשת שבוע שעבר;

בשעה שארבעת המלכים כובשים את החמשה, ותופסים את לוט בשבי – אומרת התורה {יד, יב} ויקחו את לוט ואת רכשו בן אחי אברהם וילכו והוא ישב בסדום; **נשאלת השאלה** – כך כותבים פסוק – קודם תכתוב מי הוא!?

אלא, לוט ורכושו זה 'חתיכה אחת' – אי אפשר להפריד אותם! יש אנשים שעובדים בבורסה ליהלומים – אם תיכנסו לשם תיראו, שיש להם כבל שקשור בין התיק למכנסים – שאם יבוא מישוה לגנוב להם את התיק, הוא יצטרך גם להוריד לו על הדרך את המכנסים!! – הם עומדים בתפילת 18, כל רגע הם בודקים עם הכבל עוד קשור!

אם ככה, הכנסת אורחים אצל לוט זה כלל לא היה ניסיון בשבילו – זה היה מבחינתו 'שטח כבוש' – בדיוק כמו שיצר הרע לא ינסה אותנו בהנחת תפילין. אם כן, במה יצר הרע בכל זאת ינסה להכשיל אותנו? בדברים שאנחנו איתם ב'מגרש ההתמודדות' – לשון הרע, ביטול תורה וכד'.

אומר הרב דסלר – 'מגרש ההתמודדות' של לוט, היה בממון – ואיפה? כשהגיעו אברהם, שרה ולוט לגבול מצרים [ולוט כידוע הלך עם אברהם על מנת לרשת אותו], ושואלים את אברהם "מי זאת הגברת שאיתך?" – "זאת אחותי" – אמרו המצרים: "אה, מי שיתן אותה למלך יקבל הרבה מתנות" – מה היה צריך לוט להגיד באותו הרגע??? – "זאת לא אחותי – זו אחותי!" – ובאותו הרגע היו הורגים את אברהם ואת כל המתנות שהיו מיועדות לאברהם, הוא היה מקבל! – כאן התמודד לוט עם ניסיון הממון – 'האם להלשין כעת על אברהם ולקבל הרבה כסף, או לסגור את הפה ולא להגיד מילה' – כאן היה 'מגרש ההתמודדות' של לוט! {יט, כט} ויהי בשחת אלקים את ערי הכנר ויזכור אלקים את אברהם – למה הוא זכר??? לא את הכנסת האורחים – אלא אומר רש"י – ויזכור אלקים את אברהם, מזה זכירתו של אברהם על לוט, נזכר שהיה לוט יודע ששרה אשתו של אברהם, ושמע שאמר אברהם במצרים על שרה אחותי היא, ולא גלה הדבר, שהיה חס עליו, לפיכך חס הקב"ה עליו.

(ברוך שאמר)

בדרך הדורש

הפסוק הזה הוא קשה כמו שהארכו בו המפרשים. ויש לפרשו על פי מה דאיתא במסכת עבודה זרה דף מ"ה בכל מקום שאתה מוצא הר גבוה וגבעה וכו' דע שיש שם עבודה זרה עיין שם. והנה אמרו רבותינו ז"ל דהר המוריה בקעה היה ורמו רמו לו הקב"ה ונעשה הר גבוה. לפי זה יש לומר דהכי פירושו ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה וקשה הא קיימא לן דאין לך הר וגבעה שלא נעבד שם עבודה זרה ומחובר אסור לגבוה. ומתוך הפסוק אשר יאמר היום בהר ה' יראה. היום דייקא רצה לומר היום נעשה הר על ידי שרמו לו הקב"ה כנוכר לעיל. דאלו קודם לכן בקעה היה ולא נעבד שם עבודה זרה מעולם:

(הנחת התורה)

אי נימא דא"י מוחזקת לנו מאבותינו, כיון שנפלה בחלקו של שם כשהילך נח את הארץ לבניו כפי שכתב רש"י בפ' לך עה"פ והכנעני או בארץ, ע"ש, א"כ מעולם שייך אר"י לבני ולא היו יכולים העכו"ם לאסור שום אילן. וא"כ מדבקע אברהם עצים מאילן שבביתו ולא לקח עצים בדרך, ע"כ צ"ל דס"ל דאר"י אינה מוחזקת לנו, והיי' יכולים לומר דהגלות התחיל משנולד יצחק ונשלם הזמן, וז"ל המדרש ויקבע עצי עולה בביתו ואח"כ הלך אל המקום וכו' ע"כ דס"ל דא"י אינה מוחזקת לנו, לכן שפיר בקע הים לפני בני דנשלים הזמן כבר.

(בנין דוד)

ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר היום בהר ה' יראה. (כב, יד)

כך גם אדם המתפלל במנין כבר 50 שנה – לא ינסה היצר הרע לשכנעו, להתפלל בבית ביחידות – "תשמע, אולי היום... יורד גשם בחוץ... יש לך תמונה של הכותל בסלון – יש שם תשעה מתפללים, אולי תשלים להם מנין הפעם – פעם אחת שיתפללו במנין!?" – הוא לא יצליח להשפיע עליו!

ניקח דוגמא נוספת;

אדם חוזר מהעבודה ביום שישי, בשעה 14:30 ואומר לאשתו: "תשמעי רחל, הייתי כבר במקוה. אני נכנס להתקלח והולך לנוח קצת. תעירי אותי ברבע לארבע, כי שבת נכנסת בארבע ורבע"

"אין בעיה!" – היא מתיישבת על הכורסה בסלון ומתחילה לקרוא תהילים – ונרדמת! – הם מתעוררים מתי שאחד השכנים מתחיל לשיר 'שלום עליכם'; פתאום הוא שומע 'שלום עליכם' – כמה לא יודע אם זה בחלום או בהקיץ, ומזנק מהמיטה – "רחל!!! שבת!!!"

היא קופצת בבהלה – אין נרות ואין פלטה. מזל שנשאר אור בסלון;

"חמש רבע – מה אני עושה עכשיו???"

"לך לציאנו – שם מתפללים רבינו תם. רוץ אולי תתפוס ערבית!" – שם מהר מכנסים על הפיג'מה ורוץ להתפלל – מצליח לתפוס ערבית, מתפלל במנין וחוזר הביתה; הוא מגיע הביתה – "מה נאכל?!"

"יש דגים במקרר..."

"ומה עם מרק???"

"לא שמנו אותו על הפלטה לפני שבת..."

לבסוף הם אוכלים דגים וקצת חמומס...

נשאלת השאלה – האם לבנאדם הזה יש ניסיון כעת, להדליק עכשיו אש כדי לחמם את המרק או הברש?

התשובה היא – לא; הוא יאכל את הדגים וישיר עליהם את כל שירי השבת, ויגיד: "בע"ה בשבת הבאה, נאכל שתי צלחות מרק!" – הוא שהוא ייקח כוס של שיבס ריגל שתחמם אותו כמו צלחת מרק – ואם הוא ביחסים טובים עם השכנים, הוא יכל להיכנס אליהם עם 7-8 ילדים, ואם לא? אז הוא נישאר בבית, מחכה לזמנים טובים יותר!

היצר הרע לא יבוא לשכנע אותו – 'אדוני, בוא תדליק את הגז – תחמם את האוכל! הרי צריך לענג את השבת!' – היצר הרע לא יתאמץ אפילו לשכנע אותו – למה? – כי זה 'שטח כבוש'! – לשם הוא לא נכנס!

לאיפה הוא כן ינסה להיכנס?

בערב שבת הוא ב"ה אירח הרבה אורחים – הוא שם פלטה גדולה, ואת הסיר של הצ'ולנט הוא שם בצד הפלטה – ששם פחות חם. כי אותו לא צריך ללילה, אלא ליום שלמחרת.

קם הבנאדם בשש וחצי בבוקר, ומברך 'ברכות השחר'; הוא נוהג שבכל שבת בבוקר, לאחר ברכות השחר, הוא פותח את הסיר ובודק 'מה שלומי' – להריח את הצ'ולנט, שנאמר "והריחו ביראת ה'!"

הוא ניגש לסיר של הצ'ולנט ופותח אותו – הצ'ולנט על הפנים! – בהיר כמו בנאדם שאין לו המוגלובין – לכן כמו הלבנה!!!

מה הוא צריך לעשות עכשיו? במרכז של הפלטה יש ספירלות; אם הוא יזיז את הסיר של הצ'ולנט למרכז הפלטה – ממש וחצי עד השעה אחת עשרה שהוא חוזר – עד אז הוא יתחיל לקבל צבע, ואז גם לו יחזור הצבע!

מה עושים?

הבנאדם הזה לא יודע מה ההלכה – אם מותר או אסור. אבל אין לו מה לאכול – הוא יושב עם עצמו ואומר: "שמעתי שיש דבר כזה שנקרא 'שינוי'" – [לא המפלגה

©] – "ויש דבר שנקרא 'כלאחר יד' – הוא ניגש לסיר, ודוחף אותו עם המרפק לאמצע הפלטה! – "גם אם זה אסור, זה בטח דרבנן כי זה שינוי" – על הדרך הוא גם קורא לחבר שלו – "שנים שעשאוה פטורים!"

מה עשה כאן אותו בנאדם? במעשה הזה, הוא פתח זירה חדשה מול היצר הרע! אם אלה הדברים, נוכל לחזור בחזרה לדברי הרב דסלר:

אומר הרב דסלר – ללוט לא היה שום ניסיון בהכנסת אורחים, בדיוק כמו אדם שמניח תפילין כבר 60 שנה, שאין לו ניסיון אם להניח או לא; לוט היה רגיל בהכנסת אורחים – עוד מבית אדוניו אברהם! – אצלו הכנסת אורחים, היתה בדיוק כמו הנחת תפילין אצלנו!

אם ככה, איפה התחילה ההתמודדות של לוט? ב'קו הגבול' שהוא מתמודד איתו בכל יום – ומהו קו הגבול שלו?! – לוט אהב ממון!

ויבקע עצי עולה (כב, ג)

במדרש "לכן בקע הים לפני בני". ונ"ל דמבואר בשל"ה הקו יז"ל דמתחילה לא רצה הים להיבקע דעדיין לא הגיע הזמן ת' שנים לצאת כמנצרים, ובקע אח"כ כי הגלות התחיל משנולד יצחק ונשלם הזמן, אמנם המפרשים הקשו הא נאמר כי יגר יהיה יזרעך בארץ לא להם' ויצחק היה בארץ ישראל אשר מוחזקת לנו מאבותינו, ותירצו דאתיא כמ"ד דא"י אינה מוחזקת לנו.

והנה בתפארת יהונתן כתב דלכן בקע אברהם עצי העולה בביתו, ולא היה יכול ליקח עצים על הדרך מאיזה אילן, דמבואר בע"ז (ג, ב) דאין לך אילן שלא עבדו בו עכו"ם, ומחובר (נעבד) אסור לגבוה, לכן בקע עצים מאילן שלו שלא עבדו בו עכו"ם. ע"ש. והנה מבואר שם בש"ס דלמוד"א דא"י מוחזקת לנו לא היו יכולים לאסור שום אילן, דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו. א"כ